

Quỳnh Dao

HÔNG ĐIỆP

Thông tin về ebook

Hồng Điệp

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 73 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG: 1

Trong phòng cứu cấp của bệnh viện Đại Tân Sanh, bác sĩ thường trực cùng y tá và cô nữ điều dưỡng chăm chỉ làm việc không ngừng tay. Bên ngoài phòng cứu cấp, ông bà đốc học Nguyễn Duy Miễn và những bà bạn thân thiết trong gia đình cùng với Ngọc Quế nóng nảy đợi chờ. Người nào cũng có vẻ âu sầu lo sợ lộ ra trên gương mặt.

Bà đốc học Miễn, mắt tràn lệ, chốc chốc lại hỏi chồng một câu mà bà đã lặp đi lặp lại nhiều lần:

- Nó có bị tàn phế không ông? Nó có thể chết không ông?

Ông đốc học Miễn nắm chặt bàn tay vợ đè nén cảm xúc. Vừa nhìn vợ với ánh mắt lo lắng và xót thương, ông vừa dùng lời dịu dàng an ủi:

- Không sao, không sao, thằng Trọng An của chúng mình chỉ bị thương tích nhỏ thôi. Bác sĩ vô nước biển và tiêm thuốc khỏe xong là nó sẽ cùng về nhà với mình kia mà!

- Có điều là chiếc xe hơi của nó sao mà lại bể nát ghê quá như vậy cả?

Bà đốc học Miễn ghen ngào, rút khăn tay lau những giọt lệ tuông rơi không ráo nước mắt.

- Chiếc xe hơi của nó đụng vào một thân cây to lớn đấy!

Ông đốc học Miễn cố ý giải thích thêm:

- Chẳng qua ... Ủ! Thế là cũng may lắm đó.

Chợt nhìn thấy Ngọc Quế ngồi đứng không yên, cứ lạnh quanh bên ngoài hàng ba bệnh viện mà hai mí mắt nàng đỏ sưng lên, lòng ông ngồi ngồi không nỡ. ông cất tiếng gọi lớn:

- Cô Ngọc Quế à, cô lại đây ngồi nghỉ lưng một chút đi!

Ngọc Quế nghe kêu, đưa cặp mắt ngơ ngát thất thần ngó về phía ông đốc học Miễn. Giây phút sau, nàng mới lê bước nặng nề đi lại để nghe thử ông định nói gì với mình. Nàng đi lần thẩn như cái xác không hồn. Ông đốc học Miễn lấy tay chỉ một chỗ trống gần bên bà đốc ra dấu bảo nàng ngồi xuống đó.

Ngọc Quế không khác một hình tượng bằng cây đặt đầu gối đó, lặng lẽ, âm thầm.

Ông đốc học Miễn thở ra một cái, nói:

- Kể như là trong cái rủi ro mà có được cái rất may đó cô ạ. Cô bình an vô sự, chúng tôi nhẹ nhõm cả người! Nếu không được Phật Trời che chở cho cô thoát nạn thì vợ chồng tôi càng khổ tâm hơn nữa!

- Này Ngọc Quế!

Bà đốc học Miễn bắt chước theo chồng nên gọi nàng bằng cái tên trống rỗng như vậy. Lúc này lòng bà cũng lần lần tỉnh tái trở lại phần nào, chẳng đến nỗi lo rầu rối tí như ban nãy, nên hỏi nàng cặn kẽ:

- Nó bảo là nó lái xe đụng vào cây, thế thì tại sao cô chẳng bị

mấy may thương tích nào trong mình cả? Chẳng lẽ cô không ngồi trên xe

Ngọc Quế cứng cỏi gật đầu:

- Đúng thế. Lúc đó, cháu đã xuống xe rồi Anh ấy tính nhích xe tới một chút đậu đậu dưới bóng cây cho đỡ mù sương. Do đó mà lạt tay lái mới gây ra có sự. Thằng con của tôi thật là ...

Bà đốc học Miễn lại khóc tức tưởi

- Khô quá. Tôi luôn luôn dặn nó là đi xe thì phải hết sức cẩn thận. Nó không nghe lời tôi Tôi cứ nom nớp lo sợ chẳng sớm thì muộn không khỏi xảy ra tai nạn. Lo sợ mà vẫn không tránh khỏi Vái đức Quan Thế Âm bồ tát cứu khổ cứu nạn bảo hộ nó được mau mau lành mạnh.

Cửa phòng cứu cấp mở rộng. Vợ chồng ông đốc học Miễn và Ngọc Quế vội vã chạy tới đón đầu bác sĩ và y tá đang đi ra đứng hỏi thăm thương thế của Trọng An.

Bác sĩ vui vẻ bảo:

- Hai cụ và cô đây hãy về nhà nghỉ ngơi đi Nạn nhân vừa được mổ xong vết thương nên rất cần sự yên tĩnh. Sáng mai ai nấy đến thăm thì tốt hơn.

Ngọc Quế nóng nảy chặn y tá lại hỏi:

- Cảm phiền làm ơn cho em biết anh ấy có nói gì hay không?

- Chả có gì mà cô đáng lo lắm đâu Anh ấy rất tỉnh táo, bảo là trong người hơi mệt, bữa nay chẳng muốn gặp ai đến thăm.

Lòng mẹ đối với con lo lắng từ chút nên bà đốc học Miễn xen

vào chận hỏi y tá:

- Trong mình nó êm ái, không đau đớn nhức nhối lắm chứ?
- Cụ vững bụng về nhà nghỉ ngơi đi Có tiêm thuốc nên vết thương không hành con bệnh đau Anh ấy chỉ hơi mệt, cần ngủ một giấc yên ổn là khỏe ngay. Mai sáng đến sớm là hay hơn hết.
- Thế thì ...

Ông đốc học Miễn ngẫm nghĩ một chút nói tiếp:

- Chúng ta về nhé!

Ông vịn người bà đốc học Miễn đỡ đi vì thấy vợ vẫn cứ đứng chết trân trước cửa phòng cứu cấp đã đóng lại rồi mà dường thể không đành bỏ con lại đó suốt đêm với cô nữ điều dưỡng. Nhìn mái tóc bạc phơ, thân hình gầy ốm yếu, vẻ mặt bi ai, đôi mắt đỏ chạch, gò má nhăn nheo của vợ, ông đốc học Miễn cảm thương nói:

- Ngồi chịu cả buổi trời ở ngoài hàng ba này chẳng nghỉ lưng được giây phút nào cả, tôi trông bà đuối sức lắm rồi, bà kéo dài thêm nữa là mang bệnh đó. Cứ về nghỉ sớm cho khỏe rồi mai đến sớm gặp nó, chớ đêm nay đợi ở ngoài này ích gì đâu
- Tôi ...

Bà đốc học Miễn định bụng ráng đợi thêm một lúc nửa rồi năn nỉ bác sĩ trực đêm xin vào cho thấy mặt con. Nhưng thấy gương mặt bác sĩ lạnh như tiền, khó lay chuyển quyết định do lương tâm chức nghiệp của một bác sĩ đối với bệnh nhân được, bà thở dài một tiếng thương tâm não ruột, riu riu lê từng bước một theo chồng ra khỏi bệnh viện Cộng Hòa Ngọc

Quế thì không. Nàng đi thần thờ mấy bước chưa tới cửa cổng bệnh viện thì vụt quay chầu trở lại, sấn sấn chạy thẳng trở vào phía phòng cứu cấp, chẳng cần đếm xỉa tới sự ngăn cản của y tá gác đêm.

- Cô Ngọc Quế, cô không thể vào phòng cứu cấp!

Thầy y tá sải chân chạy rượt theo, chặn đầu Ngọc Quế lại, la to một cách cương quyết.

- Nhất định là cô không thể vào trong đó!

- Tôi ...

Ngọc Quế ngẩn ngơ ử rử. Nàng cuối đầu ngó xuống bật tiếng khóc òa

- Cô! Cô về đi! Anh ấy trong người mệt lắm!

Chính anh ấy yêu cầu bác sĩ đêm nay đừng cho bất luận là người nào đến xin gặp mình. Mà bác sĩ cũng quyết như vậy nữa. Bác sĩ cấm thì chẳng ai được phép vào. Thầy y tá gác đêm tuổi đáng vai chú vai anh Ngọc Quế, thấy tình cảnh nàng nên động lòng thương. Ông ta không ngại ngùng vỗ nhẹ lên bờ vai Ngọc Quế vừa nói dịu dàng vừa dắt nàng trở ra cổng bệnh viện. Phía ngoài cổng ra vào bệnh viện Đại Tân Sinh trời tối đen như mực. Nhưng mà viễn ảnh của Ngọc Quế sánh với cảnh tối tăm trước mắt của nàng lại khiến nàng sợ hãi hơn gấp mấy lần nữa.

Sau lúc chia tay với ông bà đốc học Miến rồi, Ngọc Quế thần thờ đếm bước trên con đường không mục đích. Nàng nhớ tới chuyện hãi hùng chiều hôm nay mà khiến nàng mãi mãi không bao giờ quên được một màn kịch do định mạng có lẽ đã an bài:

- Nàng đã có hẹn hò với Thúc Nghi một cuộc gặp gỡ từ trước. Sắp tới lúc đó thì bị Trọng An làm cho lỡ dở mất. Nguyễn Trọng An chỉ có vốn vẹn hai ngày còn ở lại Hương Cảng thôi. Chàng khẩn thiết xin mời nàng cùng đi chơi với chàng nội trong nửa ngày thôi:

- Cũng xem buổi chơi này là một ngày khiến anh hoài niệm hơn hết trong đời anh. Và cũng xem là một ngày mãi mãi không bao giờ có thể đến lại một lần nữa với anh. Ngọc Quế em! Anh cần lẫn trốn thế giới hiện thật, anh không đặt chân lên miếng đất này lần thứ hai nữa. Mười năm, năm mươi, năm, nỗi thất vọng trong nhớ thương sẽ già đi trong ký ức.

Giọng cầu khẩn của chàng run rẩy theo lời nói hỗn hển ngập ngừng từng tiếng trong ống điện thoại. Từ đầu bên kia giây điện thoại, nghe giọng nói ấy với lời nói ấy khiến lòng dạ Ngọc Quế không thể cứng cỏi nữa: Nàng chẳng cách nào cự tuyệt điều mong mỏi cuối cùng ấy. Do đó nàng tìm thế hoãn lại cuộc ước hẹn gặp gỡ với Trương Thúc Nghi để ngồi lên chiếc xe nhà lộng lẫy của Nguyễn Trọng An cùng xa vùng ngoại ô Hương Cảng dạo mát.

Thúc Nghi và Trọng An đều cùng là bạn đồng học của Ngọc Quế. Tình bạn giữa bọn họ chẳng mấy chốc phát triển thành hình tam giác. Trọng An là con một vị đốc học mà sản nghiệp của ông bà để lại có đến hàng triệu, hàng tỷ, thuộc vào hàng cự phú ở Hương Cảng, còn tài sản của Thúc Nghi chẳng tính bằng động sản mà tính bằng trí tuệ hơn người của hắn.

Trương Ngọc Quế là một thiếu nữ vừa xinh đẹp vừa thông minh mà gồm cả tánh nết nhu mì, đầm thắm. tâm tình của nàng rất đỗi cao thượng, hết sức thương người mà cũng hết sức trọng mình, không phụ người khó mà cũng chẳng bỏ

người giàu Nàng nghèo nên nàng giữ vững cái trong sạch của người nghèo Ngọc Quế chọn Thúc Nghi làm người yêu mà tỏ ý khiêm nhượng đối với Trọng An một cách rành mạch. Nàng không khinh, cũng không trọng, giữ mức bình thường. Làm bạn thì vẫn làm còn làm vợ chồng thì nhứt định là không.

Trọng An có phong độ của người quân tử. sau một cơn đau khổ, chàng thành thật cầu chúc cho Thúc Nghi và Ngọc Quế duyên mặn tình nồng cùng xây dựng hạnh phúc gia đình trăm năm bền vững. Còn phần chàng thì quyết tâm xuất dương du học tự tạo một tương lai huy hoàng. Chàng đem con tim vỡ tan vùi chôn trong tro lạnh để đem hết trí lực cống hiến vào sự nghiệp của đời mình.

Trong lần gặp gỡ cuối cùng này, Trọng An buồn bã nói với Ngọc Quế:

- Anh chẳng hề vì thất bại mà đem lòng oán hận. Chính trái lại là khác. Anh lấy tất cả ý nghĩa chân thành cầu chúc hai bạn chí thân của anh là em và Thúc Nghi toại hưởng hôn nhân hạnh phúc.

Tuy là anh không thể ngậm nước mắt đến dự tiệc cưới của hai người, nhưng cùng lúc hai người làm lễ hôn phối tại Nhà Thờ thì ở trước bàn Phật giữa tư gia của anh, anh cũng quỳ gối cầu chúc cho hai người được hưởng nhiều hạnh phúc. Giọng nói của chàng hỗn hển mà cứng cỏi, nhưng hai vai của chàng trĩu xuống dường thể chịu đựng mọi sự khốn khổ nặng nề.

Tháng mắt nhìn xem trông chàng thiêu não như khách anh hùng hết thời oanh liệt. Trước tình cảnh ấy, Ngọc Quế, mắt đầy ngấn lệ. Nàng cầm lòng không đậu, ngã người vào lòng

Trọng An đặt lên má chàng một cái hôn nồng nàn thấm thiết:

- Dầu không nên nghĩa vợ chồng, em vẫn ghi mãi nơi lòng, mối tình bằng hữu của anh.
- Không, đây không phải là mối tình bằng hữu

Trọng An tỏ thật lòng mình.

- Đây chính là ái tình cao đẹp. Tình yêu đối với em, anh mãi mãi giữ vẹn trước sau, không bao giờ thay đổi. Anh sống suốt đời trong cô đơn để chứng minh lòng bền bỉ của anh.

Thái độ kiên quyết của Trọng An khiến Ngọc Quế khiếp thảm. nàng hoảng hốt hỏi:

- Ý của anh là ... anh không cưới vợ?
- Không bao giờ cưới vợ, ở độc thân suốt đời. Anh đổi môn học luật sang học ngành y khoa. Anh đem tất cả thời giờ để hết vào việc học, không cho mình có một chút rảnh rang nào kết giao bè bạn. Như vậy đối với anh là điều hay hơn hết.
- Ý đừng, anh Trọng An à!

Ngọc Quế khóc thốn thức:

- Đừng làm như vậy mà! Anh giết chết cuộc đời anh!

Trọng An chỉ lặng cười không nói. Chàng vỗ về Ngọc Quế khiến nàng bình tĩnh trở lại vì thời giờ còn dư chàng dành để chung hưởng với nàng một lần cuối cùng. Qua cơ hội này rồi, mãi mãi chàng không cò gặp mặt người yêu nhất đời của chàng nữa.

Trọng An ngừng xe trên một bãi cỏ xanh rộng rãi bằng

phẳng. Bóng trắng vắn vặc trải lên mặt đất lạnh lẽo hơi sương. Chàng đề nghị xuống xe đi bộ chậm chậm vừa dạo chơi vừa nói chuyện, ngọc Quế ngoan ngoãn nghe lời bước sát bên chàng.

Mặc dầu nàng mang nặng trong tim mối tình đầu gắn bó với Trương Thúc Nghi, nhưng trước buổi gặp gỡ giả từ lần chót với Nguyễn Trọng An, một chàng trai được xem là thần tượng của phong độ hào hoa tuấn nhã cũng âm thầm yêu nàng hết sức chân thật đậm đà phải nếm mùi thất bại khiến nàng thương xót vô cùng. Nàng không nỡ từ chối một vài điều yêu cầu tha thiết làm chàng hoàn toàn tuyệt vọng lúc sắp vĩnh viễn chia tay mà không bao giờ tái hội

Trọng An âu yếm nhẹ nhàng ôm đỡ vòng hông Ngọc Quế cùng ngồi tàn cây che khuất một phần lớn ánh trăng. Gương mặt cả hai lơ mơ trong bóng tối Trọng An cảm êm đềm lặng lẽ hơn mọi ngày thường. Dường như là chàng cố hưởng thụ những giờ phút sắp mất đi mà không bao giờ trở lại nữa suốt cả cuộc đời chàng.

- Trọng An!

Chịu đựng không nổi sự yên lặng kéo dài ấy, Ngọc Quế ngước mặt lên gọi tên chàng, hỏi:

- Nghĩ ngợi gì thế?

Trọng An cuối đầu ngó xuống, cười gượng, đáp:

- Có gì vui sướng để mà nghĩ ngợi đâu

- Đừng vì em mà hao mòn tâm trí, lãng phí tuổi xuân.

Ngọc Quế quá đỗi thương tâm, nước mắt trào tuông lai láng:

- Trên đời này còn có thiếu gì những cô gái tài sắc hơn em. Chắc chắn là anh sẽ gặp gỡ người yêu lý tưởng.

Trọng An thở dài một tiếng. Chàng không trả lời ngay vào câu nói của Ngọc Quế, mà cất tiếng ngâm nga nho nhỏ trong miệng câu thơ.

"Đời dễ mấy tri âm!"

Ngọc Quế đau nhói con tim khác nào bị kim chạm dao cắt. Nàng gục vào lòng chàng òa khóc.

- Em không biết nghĩ thế nào,

Ngọc Quế nói tức tưởi

- Đừng tưởng nhớ đến em. hãy quên em đi

Nàng cảm kích mối tình đeo đuổi đến cùng của Trọng An. Giá như nàng chưa yêu Thúc Nghi từ trước thì nhất định lúc này nàng khóc hỗn hển để nói với Trọng An là mình yêu chàng ra làm sao rồi. Nhưng giờ đây tình thế hai bên khác hẳn. nàng chỉ có thể chọn một người làm bạn đời của mình thôi. Giữa Thúc Nghi và Trọng An, cuối cùng phải có một người vỡ nát con tim, nàng đã chọn Thúc Nghi xong rồi, chỉ có thể xoa dịu vết thương lòng rướm máu của Trọng An.

Mãi đến lúc Trọng An chợt giật mình tỉnh dậy, chàng nở nụ cười chua xót, vỗ nhẹ lên bờ vai Ngọc Quế:

- Thôi về nhé! Trời sắp sáng rồi

- À!

Ngọc Quế khác nào d0ương mơ sực tỉnh, lơ lảo hỏi Trọng An:

- Về hả? Về hả?

- Về!

Trọng An lâm bầm một mình:

- Việc nào cũng đều có một thời gian chấm dứt, thời gian phải đến đã đến

Ngọc Quế tựa mình trong vòng tay của Trọng An. Ở giây phút này, nàng mẫn tiếc mỗi tình trước khi ly biệt. Nàng giận mình không thể nắm chắc cái trục địa cầu đứng im một chỗ khiến thời gian dừng trôi đi. Nàng giận mình không thể hủy diệt cho loài người cái cảnh ngộ cô đơn của hai đứa yêu thương để không còn đau buồn hạn tui nữa

Ngọc Quế ngửa mặt lên nhìn đắm đắm Trọng An với đôi mắt trù mẫn luyện thương vô hạn. Gương mặt của chàng từ trước chưa từng làm cho nàng động tâm lúc này lại có một sức hấp dẫn lạ lùng khiến nàng xao xuyến.

- Trọng An! Trọng An ơi!

Tiếng nói từ trong tim nàng thốt lên

- Kiếp này duyên đã phụ duyên, dạ đài kiếp khác sẽ nguyên lai sinh!

Đương nhiên là Trọng An không sao hiểu được nàng nói những gì. Chàng chỉ lặng lẽ vịn vai Ngọc Quế đi đến chỗ chiếc xe hơi đậu. Khi gần đến chiếc xe, tiếng động cơ xì xạc nhẹ nhàng đánh tỉnh cả hai trở về thực tại mà họ còn mơ màng.

- Quái gở thật!

Trọng An tự chế diếu:

- Cả cái động cơ cũng không có tắc nửa chứ!
- Để em, để em tắc giùm cho anh nhé!

Ngọc Quế lật đặt lướt tới trước mặt Trọng An.

- Một mình anh được mà!

Trọng An nắm giữ nàng lại

- Nhường cho em không được sao mà đành.

Ngọc Quế ngó chàng hé một nụ cười ranh mãnh:

- Để cho em làm thay anh công việc này cho!

Vẻ mặt tươi cười hết sức xinh xắn ngọt ngào càng hồng thắm đáng yêu làm cho Trọng An tâm hồn mê mẩn.

Ngọc Quế mở cửa bước vào xế Trọng An đứng cúi mặt trước đầu xe đang đậu lom khom lau chùi những hạt mù sương đầm ướt trên trần xe, miệng nói:

- Cái này cũng nên cho nó nghỉ ngơi một chập.

Ngọc Quế đang ở thời kỳ học tập lái xe, đối với những tánh nết không giống nhau của mỗi hiệu xe, nàng chưa được rành rẽ lắm. nàng chỉ dòm phía ngoài xe nói chuyện với Trọng An, lại vừa mở khoá Chiếc xe thành linh chấn động một cái Ngọc Quế hốt hoảng, giấn chân đạp lên ga xăng. Chiếc xe vọt tới phía trước đến hai thước. Nàng khiếp hãi quá, kêu rú lên một tiếng thất thanh.

Trong tiếng kêu rú thất thanh hòa lẫn với tiếng thét la tuyệt vọng của Trọng An, thứ thét la thê thảm nghe như cắt đứt ruột gan, Ngọc Quế tỉnh táo trở lại nàng hít một hơi không

khí, đưa tay lau những hạt mồ hôi rịn ướt trên trán, cười bảo:

- Em sợ điên cả người, Trọng An! Anh mau lại đây xem thử có hư hỏng bộ máy nào không?

Nhưng khác hẳn với trước đây, mỗi lần nàng gọi là chàng chạy ngay đến, lần này chàng trơ trơ không đáp. Hoàn cảnh có vẻ khác thường. Ngọc Quế cảm giác có điều rất đổi không may đã xảy đến. Nàng vội vã nhảy xuống xe chạy tìm Trọng An.

Chàng nằm ngửa trên mặt đất, chẳng cục cựa tí nào

Ngọc Quế sợ quá, kêu to:

- Trọng An! Trọng An!

Tiếng nàng loang bay trong gió thoảngMột chiếc xe hơi trông thấy chở hai người đến bên viện Đại Tân Sanh. Trên chiếc xe của người lạ này, Ngọc Quế cầm tay Trọng An khóc lóc tỉ tê làm lay động không ngừng khiến chàng lần lần tỉnh lại Ngọc Quế lo mừng lẫn lộn không ngớt hỏi han:

- Anh ra làm sao Trong người thế nào Bị thương ở đâu Nặng, nhẹ hả?

Trọng An lắc đầu chậm chậm. trong vẻ mặt đau đớn của chàng có mang theo một nụ cười cười mở.

- Anh không việc gì cả.

Chàng đáp. Với ý nghĩ của mình một cái để Ngọc Quế an tâm. Nhưng chàng đau quá, thét to một tiếng "Ồi!" rồi nhắm mắt thở dài

Thế nào Xe dừng anh hả?

Xe hơi đụng Trọng An mà Ngọc Quế không hiểu mình lo sợ nỗi gì.

Trọng An nửa tỉnh nửa mê, miệng trả lời câu hỏi của Ngọc Quế:

- Chiếc xe hơi đụng nhằm anh đấy, có điều là việc này chẳng dính dáng gì đến em, đúng vậy, chẳng dính dáng gì đến em cả.

chàng gắng gượng lắc đầu mà không đủ sức.

Liếc thấy Trọng An nhăn nhó mặt mày vì đau đòn bởi thương tích gây ra mà vẫn muố cỏi mở sự thắc mắc của lòng nàng. Ngọc Quế càng thêm cảm động. nàng ôm chàng mà khóc nức nở. Chàng đặt bàn tay run run vỗ nhẹ lên vai nàng, dùng lời an ủi:

- Đừng khóc. Nín đi em. hãy nghe anh nói ... lấy sức hít một hơi thở, giọng nói hết sức khó khăn nhưng chàng vẫn nói cho hết câu:

- Hãy nghe anh nói, việc nay rất đổi rắc rối, rắc rối lắm kia lận. Em nên nghe theo ...anh ...dặn đừng nói điều gì khác bất luận với người nào, cứ bảo là tự anh làm cho đụng xe nên bị thương ... Nhớ kỹ.

Nói dứt lời một cách hết sức khỗ sở xong, Trọng An lại mê mang bất tỉnh. Ngọc Quế ôm chàng vào lòng chìm trong ngất lịm.

CHƯƠNG: 2

Ngọc Quế mơ màng, nghĩ ngợi Nàng nhớ lại! Nhớ lại! Không ngăn nổi suối lệ tuôn trào Thương tích Trọng An nặng đến như thế nào mà chàng luôn luôn không quên tìm cách đặt nàng ra ngoài vòng rắc rối không nỡ để nàng dính dáng đến trách nhiệm chính do nàng gây ra Sự lo lắng của chàng đối với nàng quá đổi thiết tha, vượt xa sức tưởng tượng của nàng.

Đêm. Canh càng khuya càng vắng vẻ. Ngọc Quế không tài nào xua đuổi được những ý nghĩ khổ đau cứ lảng vảng trong đầu óc. Nàng mười phần có lỗi với Trọng An, tại vì Trọng An không chịu gặp mặt mọi người mà nàng đâm ra nghi ngờ. Vì sao chàng không chịu gặp mọi người Kể cả cha mẹ chàng và luôn đến người yêu của chàng nữa Ngọc Quế điên đầu, rối óc. Tiếng động cơ xe hơi và tiếng rên rỉ của Trọng An làm rộn rã trí não nàng.

Thúc Nghi hiện ra trước mặt nàng. Hắn đứng lặng im không khác một hình mạ Bóng người của hắn trải dài trên tấm vách tường.

- Quế ...

Giọng của hắn gắng xuống mà chứa đầy bức tức:

- Em đi đâu, hả?

- Em ...

Ngọc Quế ngó sững hẩn một hồi, bỗng nhiên ôm chầm vào người hẩn khóc rống.

- Việc gì vậy

Thúc Nghi thất kinh hồn vía, ảm nàng trong tay, nỗi lòng bực tức tan biến thành mây khói chỉ âu yếm vỗ về nàng.

Ngọc Quế khóc nghẹn ngào không ra tiếng. Thúc Nghi lénh quính chân tay, không ngót lời vắn hỏi:

- Việc gì thế? Việc gì đã xảy ra

- Trọng An bị thương.

Nàng khóc. Khóc mãi

- Tại sao

Hẩn rớt rít hỏi Tuy bọn họ có điều mâu thuẫn không thế nào thỏa hiệp với nhau, nhưng xưa nay vốn là bạn bè chí thiết, xem nhau thân mật còn hơn anh em ruột rà. Tình bạn của Thúc Nghi và Trọng An không hề bị ảnh hưởng vì sự tình yêu của Ngọc Quế xen vào

Ngọc Quế bèn đem đầu đuôi câu chuyện, nàng lái xe đung vào Trọng An nói hết sự thật cho Thúc Nghi nghe Nhớ lại tấm thảm kịch rừng rợn xảy ra trong chớp mắt khi nàng đạp ga xăng nên chiếc xe hơi vọt tới mà nàng còn ớn cả người, hai tay bụm cứng mặt.

- Em làm cho hẩn bị thương phải không?

Thúc Nghi sững sốt. Người hẩn biến thành tượng gỗ.

- Chính em hả?

- Úa!

Ngọc Quế gật đầu Nàng nói tiếp:

- Mà hấn không bằng lòng cho em nói ra

- Phải đấy, hấn nên che chở cho em.

Đó chính là nguyên nhân khiến Ngọc Quế áy náy vô cùng. Nàng than thở:

- Hấn e sợ trễ nải ngày tháng kết hôn của chúng ta

- Vái sao đừng có chút rắc rối gì khác nữa

Thúc Nghi nói xong, kéo sát Ngọc Quế vào mình mon trón vuốt ve, dùng lời âu yếm để gỡ rối tơ lòng của nàng:

- Đừng bận tâm làm chi

Hấn nói:

- Từ rày về sau hai đứa mình đối xử với hấn hết sức tử tế để bù đắp sự thiệt thòi của hấn về vụ này

Thúc Nghi không ngừng câu an ủi, Ngọc Quế lần lần bình tĩnh. Giữa cảnh đêm khuya lạnh lẽo ấy, con chim ái tình xòe cánh bay đi

- Ngọc Quế! Bao giờ chúng ta vào Nhà Thờ làm lễ Hôn phối

- Úa!

Ngọc Quế day mình, lắc đầu

- Ủa

Thúc Nghi lặp lại rồi hỏi:

- Cái gì? Đâu phải em trả lời câu hỏi của anh?
- Đúng vậy đó.

Ngọc Quế nói

- Trong vòng một tháng được không.

Thúc Nghi hỏi

- Không.

Ngọc Quế lắc đầu

- Thế thì sau một tháng, được hay không được?
- Lẹ quá.
- Thôi thì hai tháng nhé. Nếu em quyết định kéo dài tới ba tháng thì chậm quá.

Thúc Nghi nắm tay nàng lúc lắc. Ngọc Quế đưa mắt ngó hắn mỉm cười!

- Em bằng lòng đó chứ?

Thúc Nghi mừng lo lẫn lộn hỏi lại nàng. Ngọc Quế không lắc đầu nữa. Hắn sung sướng như điên reo lên:

- Em bằng lòng rồi! Em bằng lòng rồi! Chúng ta chỉ còn một thời gian tạm xa nhau trong ba tháng. Sau đó mãi mãi không rời nhau lấ nửa khắc đồng hồ.

Trông hắn hí hửng như một đứa trẻ thơ. Ngọc Quế thấy cũng tức cười. Nàng đẩy hắn rạ. Soi kiếng vuốt lại mái tóc mây bị

hắn nựng nịu làm rối bời, nàng xinh đẹp ngọt ngào khỏe mạnh khiến các chàng trai say sưa mê mẩn.

Được Ngọc Quế hứa làm lễ hôn phối với hắn trong ba tháng nữa, Thúc Nghi hết sức mãn nguyện hắn chia tay nàng để ai về nhà nấy

Ngọc Quế nắm chặt cánh tay nõ nang, cứng rắn của hắn. Thúc Nghi có vóc dáng khôi ngô, lực lưỡng của một chàng trai căn đây nhựa sống khi61n nàng hết sức vừa lòng ... Hắn hôn hít nàng trong vòng tay to lớn của hắn ... Cả hai bịn rịn nhau không nỡ xa rời

- Ngày mai gặp lại ghen!

Thúc Nghi nói tiếp:

- Năm giờ rưỡi chiều, anh lại nhà em, đợi anh nhé, đừng đi đâu đó?

- Em đợi anh mà! Ngày mai gặp lại

Trao đổi nhau vài cái hôn nồng cháy rồi mới chịu chia tay

Đối với Thúc Nghi, Ngọc Quế mười phần vừa ý. Sống bên cạnh người như hắn, nàng hưởng trọn hạnh phúc ái tình suốt cả cuộc đời

Những tia nắng sớm nhảy nhót ngoài song cửa sổ đánh thức Ngọc Quế tỉnh dậy. Nàng nhớ ngay đến việc cần đi đến bệnh viện Đại tân Sanh. Nàng lật đật rửa mặt, chải đầu xong, liền lên xe Honda rời khỏi cửa

Trọng An được dời sang một phòng thượng hạng dành cho bệnh nhân nằm trong bệnh viện. Chàng nằm ngửa trên giường, đảo cái mềm màu trắng cha mẹ chàng ngồi bên

giường. Xem qua cảnh tượng lòng nàng rộn rã phập phồng, đứng yên ngơ ngác. Vẻ mặt u sầu ủ dột, ông đốc học Miễn lên tiếng gọi nàng:

- Cô Ngọc Quế đây à?

Bà Đốc học Miễn nghẹn ngào không nói ra tiếng chỉ khóc rầm rức từng cơn.

- Chào hai bác!

Sau khi cung kính chào vợ chồng ông bà đốc học Miễn xong Ngọc Quế đi thẳng đến sát bên giường Trọng An. Sắc mặt tái xanh của chàng rất dễ sợ, hai con ngươi lơ lờ càng khiến nàng khiếp thẳm trong bụng. Chỉ mới cách khoảng thời gian không quá nửa đêm mà chàng gầy ốm hơn một phần ba, già đi hơn mười tuổi. Nàng rón rén ngồi khẽ xuống giường, thấp giọng gọi chàng:

- Trọng An! Anh khỏe rồi chứ?

Trọng An không gật đầu chỉ đưa mắt lơ lờ nhìn vào mặt nàng. Gương mặt chàng mất máu thêm một lớp đau khổ với một vẻ mê mang.

- Trọng An!

Ngọc Quế lại gọi nhỏ một tiếng, hỏi:

- Anh khỏe rồi chứ?

Giọng nàng hỏi sao má thiết ta, sao mà âu yếm, sao mà dịu dàng. Trọng An chậm chậm day mặt quạ Ánh mặt trời soi ngay vào mặt chàng. Hai gò má no tròn đầy đặn trước đây, chỉ thấy gò lên hai cục xương hì hóm. Chàng ngó nàng nở nụ cười khổ sở. Ngọc Quế giật mình ngã người ra sau một chút.

Tuy là một động tác hết sức nhỏ nhưng chàng đã chú ý nhìn thấy. Chàng cười ứa nước mắt, tiếng nói yếu ớt ngập ngừng:

- Trông ...anh ...xấu xí ...như ma ... phải không?

Không, ồ! không đâu ...

Nàng hồi hải lắc đầu:

- Anh không phải như vậy! Trông anh ốm nhiều đó thôi

Ngọc Quế vội vã thay đổi câu nói ngược lại ý nghĩ của Trọng An:

- Em tin chắc là đêm rồi anh không ngủ được nên trông anh ốm nhiều và mệt mỏi lắm, phải không?

- Anh làm cách nào cũng không ngủ ngon giấc được. Chàng lấy hết sức lực để hé môi đặt điểm một nụ cười cho nàng yên lòng. Nhưng nụ cười ấy còn khó xem hơn cái khóc mếu

Ngọc Quế hoảng sợ lấy tay kéo cái mền trắng đắp lên người Trọng An, tỏ ý khuyên chàng hãy bình tĩnh.

Chàng chẳng có một tí cảm giác nào, tiếp tục nói gắt gỏng:

- Thế nào mà ngủ được kia chứ?

Thình lình chàng trợn to hai con ngươi ngó trừng trừng vào Ngọc Quế hỏi giọng giận dữ:

- Tại sao cô cần đến đây gặp tôi các người Các người tại sao cần đến đây gặp tôi

Chàng chỉ tay vào vợ chồng ông Đốc học Diễm quát la hăm hét:

- Tôi nói là không gặp người nào rồi kia mà! Tại sao các người còn tới đây làm chỉ các người còn có ý phá rồi tôi phải không?

Thái độ thô lỗ của Trọng An giết chết phon tư nho nhã thường ngày của chàng. Ngọc Quế chưa từng trông thấy chàng vô lễ đến thế bao giờ. Nàng khiếp hãi quá. Nàng đứng dậy ngay, thụt lui ra sau luôn mấy bước, dán lưng lên vách tường.

- Đó ... là ...vì ...

Nàng lấy tay mụm miệng mình, dáo dác dòm chừng Trọng An.

Ông đốc học Miễn đầu sao cũng là đàn ông nên tỉnh táo hơn ai nấy. Ông đưa tay ôm vòng lấy Ngọc Quế, vỗ nhẹ lên bờ vai nàng.

Trọng An vẫn trợn độc cặp con mắt vừa mất thần vừa đáng sợ. Cả người Ngọc Quế run lên bầy bầy.

- Các người ... các người ...

Hơi tức của Trọng An dường như hạ thấp xuống, giọng nói của chàng cũng điệu bót đi, giống thể van xin, giống thể tuyệt vọng:

- Mấy người có thể rời khỏi chỗ này được chớ?

Tôi ...rất cần ...sự yên tĩnh.

Ánh mắt của chàng liên biến đổi đáng thương và hiền hậu khiến ai trông thấy cũng cảm động, xót xá

- Được rồi!

Ông đốc học Miễn gật đầu than thở:

- Chúng ta ra ngoài hết. Con an nghỉ cho khỏe.

Ông cụ đẩy nhẹ Ngọc Quế, ra dấu bảo nàng lìa khỏi căn phòng. Ông cụ lại day sang phía bà đốc học Miễn tỏ vẻ khẩn cầu bà nên làm như thế đó. Bà cụ liền đứng dậy, bịn rịn ngó con mà lòng không đành bỏ đi. Nhưng cũng bắt buộc bước theo chân ai nấy.

Khi ra khỏi cửa phòng, Ngọc Quế nín khỏi nổi b3n hỏi ông đốc học Miễn:

- Vì sao vậy, bác?

- Nó ...

Ông cụ thở ra, lắc đầu, không nói được thành lời. Ngọc Quế lại đeo theo hỏi bà đốc học Miễn. Mắt chưa khô ngấn lệ, bà cụ lã hã châu rơi:

- Nó ...nó bị cắt hết một chân.

Bà cụ khóc không ra tiếng.

Ngọc Quế điếng người, tro như con gà gồ.

- Cắt ...hết ...một ...chân?

Nàng lăm bắm một mình:

- Một chân? Bị đứt?

Bỗng nhiên nàng ngược đầu lên, hỏi:

- Thừa bác! Có phải bác nói một chân bị gãy đứt xương hay không?

Bà đốc học Miền lắ đầu, nói trong tiếng khóc:

- Không phải Chân trái của nó bị cắt đứt rồi Hi65n giờ nó chỉ là một kẻ tàn phế một chân!

Bà cụ khóc rống như mưa tuôn không ngừng. Đến nỗi cô nữ khán hộ đi qua hàng ba phải đứng lại khuyên.

Nhờ miệng các cô khán hộ nói ra mà Ngọc Quế hiểu rõ được tình trạng của Trọng An. Chân trái của chàng bị đầu xe hơi đụng gãy. Xương ống quyển dập nát không tài nào nối liền được. Do đó chàng phát nóng mê mang. Bác sĩ xem mạch quyết định cần bảo vệ mạng sống của chàng thì phải hysinh cái chân ấy. Chàng cũng khóc lóc không chịu như vậy mấy lần. Nhưng mà bác sĩ họp nhau đều đồng ý với nhau là trừ cách ấy ra, đành chịu bó tay, cdhó chẳng có cách nào khác.

Trọng An là chàng trai khí khái, can cường. Chàng không nỏ để cho cha mẹ, chàng đau lòng vì chàng, mà khóc lóc ký tên trên tờ chứng minh đăng bác sĩ dùng thủ thuật cứu sống mạng chàng. Vì vậy chàng khẳng khái tự gánh hết mọi việc dũng cảm chịu đựng để bác sĩ cắt đứt ống chân dập nát của chàng. Tuy vậy, các vị bác sĩ từng hay an ủi chàng, nói là ngày nay y học văn minh, mật hẳn một chân kẻ cũng chẳng lấy chi làm thất vọng chàng có thể lắp chân giả. Có điều là chàng biết rõ, trong một vài năm sau khi vết thương lành hẳn rồi chàng vẫn còn nằm trên giường hoặc ngồi trong chiếc ghế dựa có bánh xe, bởi vì chàng mất đi một bộ phận khá lớn nên mất máu không ít và suy yếu qua nhiều

Ngọc Quế tưởng tở ngăn ngợ, tưởng tới xốn xang: Phải làm sao đây Sự khổ nạn này là do một tay nàng gây nên, xử trí thế nào cho vẹn về sau

Nàng ba lần bảy lượt định bụng nên đem tất cả sự thật nói rõ cho ông bà đốc Miền biết. Làm như vậy mới có thể giảm bớt phần nào sự cắn rứt của lương tâm. Nhưng vợ chồng ông bà đốc học Miền luôn luôn dùng ánh mắt dịu hòa ra dấu ngăn cản nàng mở miệng. Cái đó càng làm cho nàng tăng thêm sự đau khổ, không yên.

Chiều tối, Ngọc Quế mới có dịp gặp riêng một mình Trọng An trong phòng. Khuôn mặt ốm yếu bện hoạn của chàng ngả trên cái gối bông trắng như tuyết, hai con ngươi cũng không mấp máy, khí sắc tối om bao cứng lấy chàng thanh niên trước đây rất hoạt bát một lớp dày mọ

Chưa đi tới trước mặt Trọng An mà Ngọc Quế đã sụt sùi rơi lệ giọt ngắn, giọt dài, ngậm ngùi ầm ục gọi tên chàng.

Trọng An mặt mũi mở hai con ngươi lơ lơ liếc nhìn Ngọc Quế nhoe một nụ cười đau khổ.

Nàng quỳ nửa gối bên giường. Mặt nàng lúc ấy đập sát với vành môi tái nhợt chẳng có một chút máu của chàng mà hơi thở hết sức mỏng manh đưa ra từ hai bên mép hé mở. Nàng vừa khóc vừa mò mẫn lên mặt chàng.

- Đứng ...dậy ...

Giọng nói của chàng vì yếu ớt mà run rẩy

- Đứng ...dậy ...

Chàng định đưa tay kéo nàng đứng dậy Nhưng chỉ giỏ nhẹ lên được nửa chừng, đối sức, lại buông xuống.

Chàng thở ra một tiếng:

- Anh là một thứ bỏ đi, chẳng còn làm nên trò trống gì nữa

- Không!

Ngọc Quế nắm chặt bàn tay chàng rơi lệ:

- Không anh sẽ lành mạnh!

- Khéo ngớ ngẩn, ngây thơ!

Chàng nói:

- Bộ em không tin lời các vị báp sĩ nói sao chứ?

- Không! Họ nói không đúng!

Ngọc Quế lắc đầu lia lịa:

- Anh sẽ lành mạnh, anh vẫn lái xe đưa em ra ngoài ô hóng mát như thường.

- Còn khuya! Chẳng bao giờ có!

Lòng rạt rào cảm xúc chàng bình tĩnh trở lại:

- Chẳng bao giờ có vì chân anh đâu còn để đạp ga xăng?

Trọng An!

Ngọc Quế ôm chầm lên mình Trọng An, úp mặt lên chiếc mền trắng đắp của chàng, bật khóc sục sùi:

- tại em tất cả, em giết hại cuộc đời anh! Vì sao anh không nói cho mọi người biết? Vì sao anh không nguyên rửa em?

Nàng khóc nghẹn ngào, khóc tức tưởi

- Việc đó không dính liếu chi đến em.

Trọng An thò một bàn tay ra khỏi mền đặt lên đầu Ngọc Quế, xoa vuốt chậm rãi:

- Tại anh tất cả, lẽ ra anh chẳng nên rủ em đi chơi ra vùng ngoại ô. Cũng có thể là trời phạt anh về cái tội do anh gây ra ... Vậy thì cũng hay, anh có thể yên lòng hơn.
- Em thì chẳng bao giờ yên tâm đặng.

Ngọc Quế siết nhẹ bàn tay chàng vào lòng bàn tay nàng, khóc rấm rứt:

- Trời phạt tội em nặng nề hơn bất cứ một người nào cả ... Ngày nào mà cái chân của anh không còn nguyên vẹn là ngày ấy em không làm sao yên lòng đặng.
- Đó là em nghĩ vẫn vơ. Anh là kẻ chỉ có một chân cơ mà.
- Phải chi y học điều trị đặng thì anh đâu có để cho các vị bác sĩ cắt đứt.

Trọng An nói dứt lời, day mặt ngó ra ngoài song cửa sổ. Những giọt nước mắt đọng quanh tròng của chàng rơi lộp độp trên gối

Câu nói của trọng An khác nào hai bàn tay ma to lớn bóp mạnh vào trái tim yếu ớt của nàng. Ngọc Quế khóc rống lên. Nàng giận mình không thể nào lấy được một chân của mình đổi thế cho chàng.

Nàng âm thầm khóc khóc một hồi, mỗi một tiếng khóc tiếp theo một tiếng thở dài ...

Mãi đến khi bác sĩ cả dặn bệnh nhân cần phải nghỉ yên, Ngọc Quế mới bịn rịn ra về. Nàng trông thấy Trọng An lộ vẻ hải hùng nổi vắng vẻ buồn tênh trong ánh mắt mà lòng nàng đau

đứt ruột.

Về đến nhà, Ngọc Quế ngã nhào lên giường khóc rống. Nói ra không được sự lỗi lầm và nỗi bi ai ảm ức trong lòng khiến nàng khóc mãi không ngừng.

Thúc Nghi an ủi nàng:

- Việc đã lỡ rồi, khóc lóc thế này cũng không vãn hồi được. Chi bằng chúng ta tìm cách đáp đền ...

Ngọc Quế đang khóc, hỏi cắt ngang câu:

- Đền đáp cách nào

Nàng ngó sững hấn đợi hấn trả lời

- Sau khi chúng ta kết hôn.

Thúc Nghi nói tiếp.

- Chúng ta đón chàng về ở chung để chàng chia sẻ cảnh yêu đương đậm ấm trong không khí gia đình của chúng ta. Làm như vậy là chúng ta giữ cũng được tinh thần của chàng giúp chàng trao dồi học thuật. Xưa nay biết bao nhiêu bậc học giả tự mình bồi dưỡng mà thành tựu lớn lao đó chỉ

Ngọc Quế lắc đầu:

Thế nào được! Làm như vậy là hại chàng, đâu phải giúp chàng? Có bao giờ chàng lại chịu để chúng ta nuôi bảo ân chàng vì thương xót chàng.

- Cách ấy không ổn thì chúng ta còn cách khác.

- Sau khi chúng ta kết hôn, cuộc sống yên ổn.

- Thôi đừng nói nữa!

Ngọc Quế bực bội, chận đứng nửa chừng câu nói của hấn. Chẳng có sáng kiến chi cả, hấn chỉ biết nói sau khi chúng ta kết hôn, sau khi chúng ta kết hôn, hấn chỉ nghĩ tới hạnh phúc của riêng mình, hấn không quản tới cuộc hôn nhân của hấn với nàng là nhát búa tạ đánh vỡ quả tim của Trọng An. Ngọc Quế trợn trừng mắt lườm lườm hấn, định mắng vào mặt hấn vài câu cho hã hơi bực tức. Nhưng nhìn tới vẻ mặt chân thành và ngơ ngáo của hấn, nàng mếm lòng không nỡ. Hấn đâu hiểu rõ Trọng An quá dối si tình nàng? Chàng trai nào cũng chỉ có một ý nghĩ in sâu trong đầu óc là người con gái chỉ yêu một mình mình thôi, không có chàng trai nào khác xen vào mối tình ấy

Ngọc Quế thở dài một tiếng, lắc đầu bỏ đi Có điều là từ đó về sau, nàng chia thời gian chính ra phải để hết cho Thúc Nghi, làm hai phần, một phần dành cho Trọng An, một phần dành cho hấn. Nàng đến bệnh viện Đại Tân Sanh không chừng đôi để làm bạn với chàng, hoặc nói chuyện giải buồn, hoặc cắm hoa tươi ở bình bông trước đầu giường. Lần nào đến nàng cũng đem theo trái cây hay đồ ngọt, ngồi bên giường lột vỏ đút vào miệng chàng từng miếng.

Trọng An buồn bực hết sức, ánh mắt chan chứa âu sầu, lần lần Ngọc Quế đem tình cảm khơi nguồn an ủi Chỉ lúc nào có mặt nàng thì gương mặt của chàng mới có một chút tươi vui

Tình huống ấy càng làm cho vợ chồng ông bà đốc học Miễn thêm lo lắng. Ai cũng biết rõ là chàng đã si tình Ngọc Quế. Một ngày nào đó Ngọc Quế xa chàng rồi chàng sẽ ra làm sao

Vì vậy nhiều lần hai ông bà đốc học Miễn bàn tính với nhau kỹ lưỡng, bà đốc học Miễn bèn hẹn với Ngọc Quế cho bà

được nói với nàng một câu chuyện riêng ở ngoài hàng ba bệnh viện Đại Tân Sanh.

- Cháu rất tốt bụng với gia đình bác.

Bà cụ thở ra một tiếng, nói:

- bác biết rõ thằng Trọng An rất mực yêu quý cháu, mà cháu cũng có nhiều thiện cảm với nó. Nhưng hiện giờ ...

Bà đốc học Miễn khóc ròng, không nói được nữa

Ngọc Quế im lặng chờ bà cụ nói tiếp. Nàng không cãi mà cũng không giải thích về mối tình của nàng g9ối với Trọng An và cuộc hứa hôn của nàng với Thúc Nghi

- Bác đã bàn tính với ba vừa thằng Trọng An rồi

Bà cụ nói tiếp:

- Nếu thật tình cháu vẫn giữ nguyên vẹn mối thiện cảm ấy trước sau với thằng Trọng An thì cháu bằng lòng để hai bác kết hợp hôn nhân cho nó với cháu Gia tài của hai bác chia làm bốn phần. hai đưa em nó là Quý Văn và Ngọc Lan, mỗi đưa một phần, cháu một phần, Trọng An một phần tính chung lại là hai phần vì hai bác kể cháu cũng như con ruột của hai bác, tình thương đồn đều, quyền lợi cũng hưởng đồng đều y hệt nhau, chẳng hiểu ý cháu thế nào

Trước đây Ngọc Quế chẳng hề yêu Trọng An và nàng đã chọn Thúc Nghi làm bạn trăm năm rồi Hiện giờ nản thương xót cảnh ngộ chàng chính do tay nàng gây rạ Hơn nữa còn xen vào đó vấn đề gia tài, tiền của là điều mà nàng rất tỵ hiềm. Nàng quyết định không để của cải chi phối tình yêu Vững vì lẽ đó mà nàng từ chối yêu cầu của Trọng An, quyết

định xây dựng hạnh phúc gia đình với Thúc Nghi

Ngọc Quế thẳng thắn nói với bà đốc học Miễn:

- Cháu không thể kết hôn với anh Trọng An. Bởi lẽ nào, anh ấy biết rõ.
- Thế là ...

Bà đốc học Miễn thở dài, thất vọng:

- Thế là ...nó rất đổi thương tâm rồi! Luôn luôn là nó cứ ngỡ cháu vẫn yêu nó mà! Tội nghiệp nó tàn tật đáng thương biết mấy! Làm sao nó còn có thể lấy một người vợ hiền!
- Xin bác rộng lòng tha thứ cho cháu

Ngọc Quế nghĩ đến tai họa của mình gây ra nông nỗi thương tâm thế này cho chàng nói riêng cho cả gia quyến chàng nói chung mà lòng bứt rứt không yên, miệng không dám nói

Nàng âm thầm rơi lệ.

- Việc này không dính liếu gì đến cháu

Bà đốc học Miễn lắc đầu:

- tại số mạng của nó không may, nó cam chịu lấy khổ nạn.

Ngọc Quế giả vờ không nghe, nhưng lỗ tai nàng lùng bùng, đầu óc nàng choáng váng. Những lời bà cụ nói không khác kim châm vào da nàng.

Sau khi ra về, Ngọc Quế càng khổ não hơn bao giờ hết. Nàng nên làm sao đây Nàng nên xem nặng hạnh phúc chung thân của nàng chăng? Hay là nên hy sinh mọi thứ để lương tâm được yên ổn?

Hôm ấy, như thường lệ, Thúc Nghi giắt Ngọc Quế vừa đi dạo trên đường vắng vừa nói chuyện tâm tình.

Ngọc Quế ủ xầu, lặng lẽ, chân bước thần thờ.

Đường quanh hiu, lò mò ...

- Ngọc Quế!

Thúc Nghi rần rỏi:

- Lỗi chẳng phải do em. Sao em quá đôi thật thà như vậy cà?

Ngọc Quế chậm rãi:

- Anh cắt nghĩa cách nào đi nữa, suốt đời em vẫn ân hận. Người ta có lúc tự phát giác linh hồn của mình.

- Ngọc Quế!

Thúc Nghi không hiểu rõ ý nghĩ của Ngọc Quế, nhưng lòng hấn đâm ra sợ hãi hấn nắm chặt vai nàng, ấn ngồi xuống một gốc cây bên lộ. Đưa tay đỡ cằm nàng nâng lên để mắt nàng ngó ngay vào mặt hấn mà hỏi:

- Em có ý nghĩ quái gở gì trong đầu óc, hãy nói cho anh nghe

Ngọc Quế day dịch sang một bên, vùng vắng:

- Không có quyết định gì cả, đừng bắt ép tôi

- Em không được làm bất cứ một việc ngu xuẩn nào, lỗi không hoàn toàn do em.

Ngọc Quế không trả lời Nàng khóc lên:

- Nếu Trọng An chẳng lành mạnh như cũ, tôi không lấy

chồng. Nếu chàng chẳng cưới vợ, tôi ở goá trọn đời

Tôi đối với chàng sai quấy quá nhiều

Thúc nghi nhìn nàng sững sờ. Ngọc Quế không nói thì thôi, đã nói thì làm. ý chí của nàng rất kiên cường. Hấn hiểu rõ nàng hơn ai hết. Bao nhiêu hy vọng đều tan biến tức khắc, hấn hóa thành kẻ thất tình. Day lung trở lại, hấn ôm cứng vào thân cây đại thụ. Lòng bàn tay hấn cọ sát vỏ cây vô cùng đau buốt với con tim tan vỡ của hấn.

Ngọc Quế đề nén trào lòng nói trong ngấn lệ:

- Cài đồ là hy sinh. Tôi chỉ dùng được hy sinh để đền bù nỗi sự tổn thất đã qua do tôi gây nên. Tuy là Trọng An không hề phiền trách tôi nửa tiếng, người nhà của chàng không hề biết tôi là kẻ tạo ra tai hoạ tày đình đó, nhưng tâm linh tôi vĩnh viễn không thể nào yên, cho đến chết vẫn còn mang xuống truyền đài nỗi niềm ân hận.

Thúc Nghi chẳng chút phản ứng. Hấn cũng chẳng nói thế nào đặng. Đứng vào lãnh vực đạo đức, hấn bị rơi hoàn toàn vào thế yếu Hấn là người ngoài cuộc chẳng chút tương quan nào

Ngọc Quế nắm bàn tay hấn, lặng thinh không nói

Một tia sáng rơi vào mặt, hấn sực tỉnh lại như vừa trải qua cơn ác mộng. Hấn ôm nàng vào lòng, đặt lên má nàng, lên trán nàng những chiếc hôn nồng cháy, sợ nàng hoá thành con chim non bay đi mất.

Thình lình Ngọc Quế vụt đứng phắt dậy, rời khỏi lòng hấn. nàng nhanh nhẹn dường thể con chim én hoẵng kinh rong cơ gió lốc, cất bước rời xa

Thúc Nhi càng kêu gọi, nàng vẫn càng đi nhanh nhắm đường về nhà nàng đi riết tới Thòi may lại gặp một chiếc taxi tứ đầu kia chạy tới trước mặt, Ngọc Quế liền lên xe mà về. Nàng khóc mùi mẫn cho đến khi xe đậu trước cửa

Ngày hôm sau, Ngọc Quế lại đến bệnh viện Đại Tân Sinh gặp mặt bà đốc học Miễn. Hai con mắt nàng sưng vù như hai trái đào lộn hột. thấy nàng đến bà cụ vui mừng hớn hỏ, sốt sắn đón chào:

- bác cho là bữa nay cháu không đến chứ

- Cháu phải đến chứ

Nàng cười nửa miện, hỏi nhỏ tiếng:

- Chàng đỡ nhiều chứ?

Nàng lấy ngón tay chỉ chỉ vào Trọng An đang ngủ trên giường.

Bà đốc học Miễn lắc đầu, than thở:

- Hai giờ đã qua rồi mà nó vẫn không chịu ăn cơm sáng.

- Từ hôm qua tới hôm nay không ăn cái chi vào bụng sao

NGọc Quế tỏ ý sợ hãi:

- Vậy đó! Nó không ăn uống cũng chẳng nói năng. Ngọc Quế ráng giúp giùm bác đỡ nó b71t rầu buồn.

Quá đôi thương con, bà cụ cuối đầu tóc bạc phơ ngó xuống, ôm mặt khóc thầm.

- Cháu nhật định đem hết sức mình an ủi chàng. Cháu đợi chàng tỉnh dậy

Bà đốc học Miễn và Ngọc Quế ngồi xuống hai chiếc ghế dựa cách giường không xa Ngó chăm chăm gương mặt xanh xao của con, bà cụ nuốt lệ, nói:

- Thật là đáng thương, nó nằm thêm thiếp như vậy hoài

Ngọc Quế rón rén đi tới đầu giường, ngồi chồm hổm gần bên. Hoi thở nặng nhọc ở mũi chàng đẩy ra ngay mặt nàng.

- Chàng nào có ngủ nghê gì đâu

Nàng bảo thầm trong bụng. Đưa miệng gần sát tới má Trông An, nàng gọi tên chàng thật khẽ.

Chàng chậm chậm mở rộng hai con ngươi. Xem sắc mặt yên lành của chàng thì ra chàng đã biết có Ngọc Quế đang ở sát một bên rồi. Nhưng chàng vẫn hỏi với giọng yếu ớt.

- Em lại đến rồi à?

- Em đừng đến phải không?

Ngọc Quế hỏi vặn lại

- Sao hỏi vậy?

Trọng An thở dài

- Trọng An, con!

bà đốc học Miễn thừa dịp chàng mở miệng nói chuyện với Ngọc Quế. liền vội vã bước tới hỏi thăm:

- Con đói bụng chứ? Má có đem cháo gà vào ăn ngon lắm đó.

Chụp được cơ hội nàh, người mẹ già đáng thương gấp rút nói ngay ý muốn của mình.

Trọng An lắc đầu mặc dầu chàng chỉ lắc nhẹ nhưng cũng đủ làm cho lòng người mẹ quặn đau

Bà cụ chẳng nói một lời, nước mắt tuông ra tầm tả. Ngọc Quế lật đật đỡ bà cụ đứng vững dùng lời an ủi giải khuây.

- Để cháu thủng thẳng nói thế cho bác rồi chàng phải ăn, bác ngồi ghế nghỉ lưng một chút, xem bác có vẻ mệt đấy!

nàng dịu bà cụ lại ghế rồi đến ngồi chồm hóm bên giường Trọng An:

- Trọng An!

Anh thật tình không bằng lòng cho em đến phải không?

Nàng hỏi vòng vọ

trọng An thở ra không nói mà hai mắt ướm mèm

- Trọng An!

Nàng cũng thở ra:

- Anh đừng buồn rầu, mỗi ngày em đến với anh mà!

- Thật sao

- Em không nói dối với anh đâu!

Chàng thở dài một tiếng:

- Em tử tế, anh hết sức cảm ơn, chẳng qua anh sợ có hại cho em.

- Chuyện đó thì anh khỏi lo

Nàng kề môi sát vào tai Trọng An hỏi nhỏ:

- Anh sợ bác gái cho anh ăn cháo gà mà không cho em ăn khinh với anh phải không?

Ngọc Quế điềm điềm, xinh đẹp, duyên dáng, vui tươi, hơn nữa cặp con mắt sáng ngời của nàng lúc trông bên này lúc ngó bên kia rất đổi linh hoạt càng dễ xiu lòng Trọng An. Chàng cảm thấy ấm áp vô cùng nên bật cười sục sục.

Ngọc Quế lại rí nhỏ vào tai chàng:

- Em đói bụng quá anh ạ! Anh cũng đói chứ gì? Chúng ta ăn cháo nhé!

Biết rõ là Ngọc Quế nói kiểu gạt con nít với mình, nhưng mà Trọng An vẫn cứ nghe theo Chàng gật đầu Nàng mừng quá, đứng vụt lên, đón tô cháo gà và cái muống từ tay bà đốc học Miễn bung đến. Nàng để tô cháo trên bàn, tự múc miệt muống húp vô miệng chấp chấp mà khen:

- Thom ngon quá sá! Em đói run cả người! Ý ôi! chỉ có một tô!

Nàng húp một miếng nửa rồi lấy mắt ra dấu với bà đốc học Miễn. Biết ý, bà cụ bỏ tránh nơi khác.

Nàng lại rí vào tai Trọng An:

- Chỉ sợ bác gái xót ruột vì em cùng ăn với anh! Món này bác dành riêng phần anh.

- Không đâu, má anh đâu có hẹp bụng đến thế!

Trọng An mỉm cười mặc dầu bị vết thương hành nhức hết còn thềm ăn thứ gì, nhưng liếc thấy Ngọc Quế lẳng xăng, lòng chàng sung sướng quá đổi

Ngọc Quế sốt tồ cháo gà ra làm hai chén. nàng bung một chén tự mình vừa húp chậm chậm vừa nói tía lia:

- Ngon quá! Cháo nấu vừa miệng hết sức! Tiếc là không lẽ ăn ráo cả tồ một mình.

Nàng húp từ muống một xuống cần cổ kêu cái ọt, Trọng An dòm không nháy mắt. Ngọc Quế vừa mới kêu lên:

- Chao ôi! Em cố dồn cho đầy bao tử mình, quên dứt cho anh ăn mất rồi!

Nàng vội vĩa bung chén kia đến trước mặt Trọng An. Bà đốc học Miễn phụ một tay với nàng lột cái gói cao lên đặt nàng dứt hết muống này tiếp muống kia cho chàng nuốt hết chén cháo gà Ngọc Quế vừa chịu khó cho ăn vừa kiếm chuyện nói cho vui nên Trọng An quên cả buồn rầu và đau đớn.

Từ đó về sau, Trọng An chẳng những vui thích nghe nàng nói chuyện say mê mà thỉnh thoảng còn góp thêm ý kiến. Bà đốc học Miễn vững bụng không còn khóc nữa, mặt lại thêm vui vười.

Đến giờ quy định nghỉ ngơi, y tá thúc dục người thăm bệnh rời khỏi phòng, bà đốc học Miễn phải ở lại với con, Ngọc Quế trở về nhà.

Trọng An tuy không cầm giữ nàng ở lại, nhưng vd3 mặt chàng buồn hiu Ngọc Quế xoắn xang đau đớn trong lòng.

Nàng hỏi nhỏ bà cụ:

- Cháu có thể thay bác ở lại đây chứ?

Trong bụng hết sức mừng rỡ mà ngoài miệng bà cụ vẫn lắc

đầu, từ chối:

- Không được, cực nhọc cho cháu lắm!
- Dạ thưa bác không sao cả. Ở nhà cháu cũng lúi húi công việc này hết việc khác. Ở đây vẫn thông thả hơn nhiều

Bà đốc học Miễn nói cho con trai biết là mình về nhà, trao lại chiếc áo ngủ của chàng cho Ngọc Quế lại hỏi nàng:

- Cháu có cần bác sai người đến cho người nhà cháu biết là đêm nay cháu ở lại đây không?
- Dạ không cần thiết.

Ngọc Quế nhích một nữ cười đầu đón nói:

- Nhà cháu chỉ có một mình cháu
- Ủa

Bà đốc học Miễn ngại ngần hỏi:

- Còn ba má cháu
- Dạ, ba má cháu đều qua đời lâu rồi

Ngọc Quế trả lời một câu cho xong chuyện vì không muốn nói dông dài thêm nữa. Nàng day sang đạn dò Trọng An chèn nân giáy lát sẽ trở vào rồi đưa bà cụ ra cửa phòng.

Suốt đêm, Ngọc Quế, không hề nhắm mắt. Nàng đỡ cho Trọng An ngon giấc còn mình thì hầu hạ một bên. Chàng hơi trở mình một chút là nàng hay liền.

Trọng An thấy nàng thức canh cho mình từ giấc ngủ, chàng cũng không ngủ yên được. Người này khuyên người kia

nên ngủ kéo mệt. Người kia khuyên người này phải ngủ cho khỏe Nhưng không ai ngủ được.

Thế là cả hai nằm bên nhau, tâm tình trò chuyện đến sáng. càng gần gũi nhau, càng thấu hiểu lòng dạ nhau, càng quý mến nhau hơn vì ai cũng sẵn sàng hy sinh hạnh phúc của mình để vẹn tình, vẹn nghĩa với nhau, nhất là Trọng An thà cam chịu đau khổ một mình, chớ không nỡ để người mình yêu vì xót thương mình mà dang dở cuộc đời, mòn mỏi tuổi xuân

CHƯƠNG: 3

Đêm vắng lặng. Canh hầu tàn ... Ngọc Quế thỏ thẻ bên tai Trọng An.

- So với lúc trước, anh đáng yêu nhiều lắm.

Giọng nàng chân thành đầy khích động.

- Nói nhảm.

Trọng An bật cười,

- Yêu thằng què.

- Không nói nhảm đâu, này Trọng An ...

Ngọc Quế không dấu nổi bí mật chôn sâu tận đáy lòng mình:

- Lòng em đã quyết định không lấy chồng khi nào anh chưa cưới vợ.

- Nếu anh không cưới vợ thì em không rời xa anh à?

Ngọc Quế mắc cở gật đầu

- Thúc Nghi bằng lòng cho em làm như vậy sao

- Đó là công việc của em?

- Ngọc Quế à! Ý anh không muốn thừa cái nguy của người,

anh hy vọng là em đừng lo nghĩ đến anh.

- Em chẳng phải thú người mất lương tri, Trọng An! Em gây nên tai họa để anh tổn thất quá nhiều

Ngọc Quế chớp chớp hai mắt, khóc oà.

Ngày một ngày qua, Ngọc Quế mãi quán quít bên mình Trọng An, bỏ rơi THúc Nghi bơ vơ bên ngoài lề cuộc sống. Tuy hẳn tìm đủ lời lẽ giải thích mà cũng nhiều lần đi theo Ngọc Quế vào bệnh viện thăm Trọng An, nhưng lòng hẳn chẳng vui vẻ chút nào Huống chi, Ngọc Quế ân cần săn sóc chàng còn hơn cả mẹ của hẳn. Thế nên Thúc Nghi không khỏi ghen tương, thỉnh thoảng sanh ra gây gổ, cãi cọ với nàng. Hẳn trách nàng thay lòng đổi dạ, quên lời giao ước. Ngọc Quế đau đớn tỏ bày tâm sự éo le:

- Thật ra, giá không vì một chút tự ái giai cấp thì em đã yêu Trọng An trước khi chàng thành phế nhân. Anh là kẻ đến sau mà lựa chọn.

Thúc Nghi nghẹn ngang cuống họng không nói được. Hẳn tin là mỗi người đều không thoát ngoài vòng định mệnh của Hoá công an bài Qua cơn sóng lòng rào rạt, nàng sẽ trở về với thực tế vì trước đây nàng đã chọn hẳn làm ý trung nhân chẳng lẽ giờ đây nàng lại lấy một kẻ tàn tật làm chồng, tự nàng huỷ hoại cuộc đời, tự nàng tiêu diệt hạnh phúc của chính nàng sao Hẳn không cải lại, lui thủi đi về.

Sau khi vết thương lành bệnh, Trọng An trở lại biệt thự nghỉ ngơi điều dưỡng. Chàng đã có thể ngồi trên một chiếc ghế bành lót nệm có bánh xe do kỹ sư của một hãng xe đặc biệt chế tạo Mặc dầu vết thương chân đã lành mà vết thương lòng của chàng vĩnh viễn khó lành. Chàng không còn sống lại

chuối ngày vui tươi sung sướng của tuổi thanh niên đầy hứa hẹn vinh quanh nữa. Chàng thường hay cười gượng, thường hay thờ dãi, thường nhìn cái ống quần trống rỗng bên chân trái của mình mà chân mày nhăn nhó.

Ngọc Quế thường hay an ủi chàng:

- Em đọc báo chí ngoại quốc thấy đăng nhiều bài tán tụng về nền y học tân tiến của Nhật bốn. Tại Đông Kinh có một đại y viện chuyên khoa lắp chân cho những nạn nhân bị cắt một chân như anh rất tài giỏi. Sau thời gian sáu tháng điều trị tại y viện, cái chân được lắp đó lành mạnh như thường, đi đứng chạy nhảy tự nhiên, còn có thể chơi những môn thể thao nhẹ nữa là khác. Em đã viết thư sang nhật theo địa chỉ đăng trên báo của đại y viện ấy trước đây một tuần để hỏi rõ đầy đủ chi tiết cần thiết. Đợi thư gởi sang trả lời rồi em sẽ xin phép hai bác cho em đưa anh sang nhật trước là lắp chân, sau là thưởng ngoạn núi Phú Sĩ đương mùa hoa anh đào trở hoa

Trọng An vui vẻ gật đầu. Chàng đặt tin tưởng vào nàng:

- Ở trong nhà nóng nực quá. Chúng ta ra ngoài vườn hoa nói chuyện thích hơn.

Ngọc Quế đẩy chiếc ghế bành có bánh xe lăn đi ra hoa viên.

Nhà họ Nguyễn là cư gia vọng tộc. Toà biệt thự nguy nga kiến trúc, trang trí theo Âu Tây nằm giữa một vườn hoa rộng lớn có tường cao bao bọc chung quanh. Bốn mùa hoa nở thom phức mùi hương. Những cành cây đại thụ phủ bóng mát mẽ đong đưa theo gió dưới ánh nắng nhảy nhót trên mặt đường đi sạch sẽ.

Chiếc ghế bành ngừng lại dưới gốc một cây vượn niên trùng.

Ngọc Quế nhồi bệt xuống trước mặt Trọng An.

Tâm tình cởi mở, chàn nở nụ cười

- Có phải ở trong nhà nóng nực, bức bối lắm hay không?

Ngọc Quế thở dài một tiếng:

- Tại em tất cả. Nè Trọng An! Đừng hờn giận em nhé? Để cho em đền bù lỗi lầm của em nhé Trọng An ngó nàng với cặp mắt nghi ngờ. Trái tim chàng nhảy mạnh, lo sợ nàng nói ra những lời mà lỗi tai chàng không dám nghe

- Em nhớ tới lời má anh nói với em.

Ngọc Quế nói tiếp:

- Anh cần phải có một người bạn đời bà mong ước làm sao anh mau cưới vợ cho bà mừng.

- Nhưng mà biết rõ là anh không cưới vợ rồi kia mà!

- Nếu có một người con gái chân thật yêu anh, thì anh bằng lòng cưới người ta không?

- Không.

Trọng An lắc đầu:

- Anh biết rõ là em nói em rồi đó. Em thương xót anh, hương tri em bắt buộc em làm việc nào nề ấy ... Nhưng anh cho em biết một lần nữa là lỗi chẳng phải tại em, em chẳng cần bận tâm lo nghĩ điều đó.

- Trọng An!

Ngọc Quế chồm sát tới mặt Trọng An, nói:

- Lời em nó thiệt đó. Đến như ái tình thì lần lần bồi dưỡng, hoa lòng sẽ nở hương yêu. Má anh đã định việc hôn nhân cho chúng ta rồi.

Trọng An chỉ ủ rũ lắc đầu. Ngọc Quế không nói đến việc ấy nữa, nàng chỉ cười êm ái ngọt ngào:

- Con người có lúc thay đổi. Cũng như trước kia, em thờ ơ đối với anh, mà hiện giờ em biết rõ là anh cần phải có em. Lúc này em chiếm trọn quả tim anh. Em chẳng còn tự tym tặc cảm nữa. Trong quá khứ, em coi thường sự giàu có của nhà họ Nguyễn, anh nên không thềm hạ mình làm vợ một chàng trai mang danh là công tử bột.

Trọng An nửa tin nửa ngờ, lặng lẽ ngồi nghe nàng nói.

Tiếp đó Ngọc Quế dùng lời êm ái, ngọt ngào kể lại chuyện của thần Tiên đẹp đẽ, chàng lãng xao tẩm thân tàn phế của mình. Trời trong gió mát, chim hót, hoa cười, nổi lên đoàn đoàn của Trọng An lần lần cởi mở nhẹ nhàng. Trên gương mặt của chàng hiện vẻ vui tươi. Buổi chiều hôm ấy, vũ trụ được điểm chuyết thành một bức tranh cực kỳ diễm lệ.

Trời nhá nhem tối, đưa ở ra mời vào dùng cơm. Chờ bà đốc học Miến ăn tráng miệng xong, Ngọc Quế mới hỏi:

- Thưa bác! Bác còn nhớ lời bác nói với cháu ngoài hàng ba bệnh viện Đại Tân Sanh hôm nọ chứ?

- Ồi! Bác quên sao được? Hơn nữa, vấn đề tài sản chia đồng đều bốn phần, bác cũng giữ như cũ.

- Cháu không nghĩ tới vấn đề tài sản, chỉ nghĩ là anh Trọng An cần có một người bạn đời sớm hôm chia bùi sẻ ngọt, hai con nên sớm làm lễ kết hôn hay không?

- Ồ, cái đó là ước nguyện của hai bác từ lâu

Bà đốc học Miễn vui mừng như điên:

- Việc này hai bác lúc nào cũng nghĩ tới mà không dám mở miệng nói với cháu đó thôi. Giờ đây lòng cháu đã quyết định rồi, tức khắc bác bàn tính với bác trai sắp đặt lễ cưới một ngày rất gần đây thật rộn rịp.

Trương Thúc Nghi biết chắc chắn Ngọc Quế đã ưng thuận lời về làm dâu nhà triệu phú họ Nguyễn, lấy NGuyễn Duy Trọng An làm chồng. Hắn thất kinh hồn vía, bủn rủn chân tay.

Lập tức đến nhà nàng, chưa kịp ngồi xuống, hắn đã sùng sùng gương mặt, bực tức hỏi bằng một giọng hằn học.

- Tính kỷ rồi chứ? Em nỡ đem cả việc lớn quan hệ suốt đời để làm một chuyện vừa lòng người à? Hãy suy nghĩ lại mà xem! Em lấy một kẻ tàn phế à mãi kiếp không thể hưởng thụ mùi vị thích thú của tình yêu trong cuộc sống người thanh niên. Em mới có 19 cái xuân xanh mà bầu bạn với một tên què một chân có khác nào xuống nhà mồ làm đũa tời giữ thây ma. Em nên mau mau đến báo cho họ biết điều đó để kịp thời hủy bỏ quyết định kết hôn.

Ngọc Quế lẳng lặng ngồi nghe Thúc Nghi la hét om sòm, lòng nàng chẳng hề kích động!

- Việc em đã quyết định rồi không bao giờ thay đổi Thúc Nghi! Anh biết là em quá đau khổ vì lương tâm dày vò, anh tha thứ cho em là kẻ khốn khổ?

- Thế kỷ này chẳng phải là thế kỷ XVIII, hành vi ngu xuẩn của em là hành vi của kẻ "bán mình chôn cha", chẳng những lỗi

thời, lạc hậu mà con phi đạo lý. Em muốn chuộc tội lỗi của mình thì có biết bao nhiêu phương pháp khác, ví dụ chúng ta làm mối cho hần một người bạn trăm năm tài sắc vẹn toàn, hoặc là hằng thàng chúng ta bù cho hần một số tiền tượng trưng gọi là cùng chia xẻ sự thiệt thòi với hần. Những việc làm như vậy, sau này, anh hứa chắc với em là anh sẵn sàng gánh vác suốt đời để lòng em được an ổn, không bị lương tâm cắn rứt.

Thúc Nhi dùng lối thành khẩn yêu cầu Ngọc Quế nên bình tĩnh dè dặt, đừng hóp tóp làm càn, đừng vì một lúc lạt lòng nhẹ dạ thương người mà về sau hối hận vô cùng.

Nhưng hần nói gì cứ nói, nàng vẫn một mực bình tĩnh thản nhiên!

- Em chỉ có một cách là phải làm như vậy nếu không thì chẳng bao giờ lòng em được vui vẻ lấy một giây, một khắc đồng hồ.

Ngọc Quế rơi lệ sụt sùi, lòng đau như cắt:

- Có khi sai lầm đường tơ sợi tóc mà lụy cả cuộc đời, nhưng em bằng lòng như vậy

Thúc Nghi nói khô nước miếng mà không lay chuyển nổi ý chí sắt đá của Ngọc Quế. Rốt cuộc rồi hần đành phải mang quả tim tan vỡ rời khỏi nhà nàng thờ thần ra về như kẻ mất hồn.

Trước khi chia tay, nàng hôn hần một cái hôn cuối cùng:

- Sắp trở về sau, chúng ta chỉ là bạn bè quen biết như tất cả những bạn bè quen biết thông thường khác nghĩa là gặp nhau chào hỏi qua loa theo phương thức xã giao, chẳng có cảm tình

nào đặc biệt khác hơn. Em không thể hôn anh lần nữa. Em là gái có chồng." Chữ trình đáng giá ngàn vàng, đuốc hoa chẳng thẹn với chàng về sau."

Ngọc Quế nói lời cứng cỏi với một giọng ai oán buồn thương.

Thúc Nghi tức tối tràn hông mà cũng đau đớn đứt ruột, hấn tuyệt vọng cô Ngọc Quế gian ra, từ nay đường ai nấy đi, tâm tình rẽ lối.

Trọng An cũng từng trải qua thời kỳ lửa cháy buồn gan như vậy rồi. Trước ngày chàng bị trọng thương, chàng từng đem hết tiếng nói tha thiết chân thành của con tim phơi bày cạn tỏ, đặt cầu xin nàng tình yêu.

Có điều hiển giờ, mang tấm thân tàn phế, Trọng An lại sanh ra tự ty mặc cảm. Bởi tự ty nên chàng thường hay ứa nỗi tánh sùng sộ, gắt gỏng đặt làm cái thế giữ gìn tôn nghiêm của mình.

Thái độ ấy khiến những người gần gũi chung quanh chàng khó mà chịu nổi. Hơn ai hết là Ngọc Quế, nàng thật bủn rủn tinh thần.

Vì vậy, nàng thường ngơ ngẩn một mình trong hoa viên, sững sờ nhìn trần trối chòm mây bạc trôi lơ lửng giữa trời không với những cành cây lắc lư không ngừng theo chiều gió ... Những cái đó giống hệt như nàng là chẳng biết trước được mạng vận rồi ra sao tương lai sẽ đưa về đâu.

- Ngọc Quế.

Sau lưng nàng, một tiếng gọi nho nhỏ đưa lọt vào tai.

Quay mình ngó lại, nàng trông thấy Trọng Văn đứng im lặng.

buồn xo, hai tay hấn dứt vào trong túi quần tây, môi móm chắc, mắt lo âu, vẻ mặt vừa xót thương vừa thông cảm.

- Chú không đi đâu sao

Nàng gương cười hỏi hấn. Bụng nàng định mĩm môi hé nở một nụ cười tươi vui chào hấn, nhưng nàng tự biết cái cười của mình chẳng được tự nhiên một chút nào hết.

- Khí trời mát mẽ quá!

Nàng nói đỡ ngượng.

- Nhưng ở nơi đây có người nào đó lại nói, khí trời mãi mãi không hề mát mẽ.

Hấn thở dài một tiếng.

Thâm tâm mà trở nên hung hăng lòng lớn bất thường không kéo một bạo chúa, một Lê ngoại Triều ... Ngọc Quế. Tôi mong sao chị nên suy nghĩ chín chắn.

- Cám ơn chú.

Ngọc Quế hết sức đè nén nỗi lòng khích động trào dâng, mỗi câu nói của trọng văn đánh trúng vào tâm não của nàng:

- Nhưng mà ...

Nàng thở dài một hơi nảo nề bi thương:

- Giờ đây thì đã trễ quá rồi

- Nếu chị bằng lòng thì tôi sẽ thuyết phục má huỷ bỏ cuộc hôn nhân của chị và anh hai tội

- Vì sao

Ngọc Quế run rẩy cả người:

- Chú há chẳng biết làm như vậy đó là anh hai của chú sẽ thương tâm vô hạn không à?
- Đương nhiên là thế.

Trọng Văn cuối đầu ngó xuống:

- Nhưng mà so với sự hy sinh của cả hai người vẫn là hay hơn. Trong hoàn cảnh chẳng đặng này, cần sáng suốt giảm thiểu sự hy sinh hạn chế nỗi thương tâm, đừng để nhiều người thiệt thòi khổ sở.

Giọng hần nói chậm rãi rầu rầu

- Chú có biết, còn hy sinh người thứ ba nữa chớ?
- Thúc Nghi
- Hần vậy rồi Hần rất đối vô phước. Hần không có tội tình gì mà gánh chịu hy sinh! Vả lại tôi và hần sắp sửa kết hôn.

Trọng Văn than thở:

- Nếu không kết hôn với anh hai tôi, chị chắc chắn kết hôn cùng Thúc Nghi
- Là vậy rồi

Ngọc Quế như dao cắt ruột:

- Tôi tệ bạc với hần quá mức, đối với hần thật chẳng ra gì.
- Ngọc Quế?

Trọng Văn gọi khẽ tên nàng một cái, dường thế nói ra muôn

câu, ngàn lời, nhưng lại không thốt được thành tiếng. Chàng thanh niên này tuổi trẻ mà lại rất giàu tình cảm. Hắn thương người má tự hãm mình vào trong khổ nạn

Cảm thông cảnh ngộ éo le của Ngọc Quế mà trớ trêu thay từ xót thương, hắn lần đến yêu trộm nàng. Vân Anh tình ý nên cũng biết được mối tình câm lặng ấy của hắn. Nàng trách chi mà cũng là cảnh giác hắn:

- Anh chớ khá gọi lên tấn bi kịch, thật tình là anh không biết việc anh làm, vì nó mới vừa manh nha trong tâm tưởng đơn giản của anh thôi

Mâu thuẫn trong nội tâm của Trọng An vài sự đồng tình cực độ của hắn đối với Ngọc Quế, khiến lòng hắn bối rối như tơ vò, "chẳng phải hắn không thương hại anh hắn mà nỡ toan tính tìm cách phá vỡ cuộc hôn nhân nhưng hiện tại là hắn rất đối thương xót cuộc đời quá bất hạnh của nàng. Xét cho cạn tình, hết lý thì nàng chẳng có tội gì trong tai nạn gây trọng thương cho anh hắn đến phải hy sinh hạnh phúc trọn đời nàng. Giàu sang tính theo chuyện giàu sang, vợ chồng nhà triệu phú Nguyễn Duy Miễn, từ sau bữa Ngọc Quế nhận lời về làm dâu nhà học, thì nhọc nhằn, vất vả hết ngày này sang ngày khác, nào lo trang trí nhà cửa, nào lo sắm sanh đồ đạc, nào lo mời mọc khách khứa, nào lo ...đủ cả một trăm thứ lo

Thời giờ trôi qua mau chóng, ngày mai là ngày đám cưới của Trọng An. Ông đốc học Miễn hết sức vui mừng, sung sướng, trong lòng hớn hỏ, ngoài mặt tươi cười Về phần Nguyễn Trọng An thì hạnh phúc tràn đầy không thể hình dung hết được. Thậm chí chàng cho là mất hết một chân mà cưới được người yêu lý tưởng Ngọc Quế làm vợ thì cái giá đổi chác còn nhẹ quá. Giả sử mất đi hết cả hai chân nữa thì chàng chưa kể

là vừa

Chàng khó che dấu nỗi trong sự vui mừng của chàng lại có pha lẫn vào đó nửa phần lo sợ, nửa phần nghi ngờ. Chàng hỏi nàng:

- Ngày mai là ngày mở đầu hạnh phúc của chúng ta, em có thật sung sướng không?

- Cái đó mà anh lại còn phải hỏi

Ngày thường, nàng quen tánh tươi cười vui vẻ để trả lời những ai hỏi đến việc hôn nhân của nàng. Tuy là nàng nghĩ không biết lúc nào mạng vận đưa đến khốn khổ cho mình, nhưng nàng vẫn lấy lý trí kiên cường của nàng để mà đè nén nỗi lo âu hiện lên gương mặt.

- Đợi đến lúv vết thương của anh hoàn toàn lành lại, người của anh cũng mạnh mẽ trở lại như cũ, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật, nghe em?

Ngọc Quế mỉm cười gật đầu

Mặc dầu là Trọng An chưa đứng dậy được, cái phong độ hiên ngang, cái thần thái khôi ngô của chàng đã rơi mất trong ký ức của nàng, nhưng giáng điệu chàng ngồi vẫn là phí khác của dáng trượng phụ Già mà hình ảnh của Thúc Nghi không in sâu trong đầu óc nàng quá sức vững chắc thì có lẽ tình yêu của nàng cũng đã dồi sang cho Trọng An không khó ... Nàng chăm chỉ nhìn thấy nỗi vui mừng của chàng hiện rõ nơi đầu mày cuối mặt, cõi lòng của nàng bồi hồi vô cùng.

Bà triệu phú Miễn mở cái hộp nhỏ lót nhung điều Trong hộp là một đôi hoa tai hạt xoàn nhấp nháng nước xanh phỉ thúy, một chuỗi ngọc thạch màu xanh biếc hạt nào hạt nấy

bằng ngón tay cái đồng đều nhau một cỡ, không hột nào lớn, không hột nào nhỏ nạm dính vào chung với nhau. Cái hộp vừa mở nắp giống như có một luồng hơi lạnh với một luồng ánh sáng xanh biếc bắn vọt ra ngoài.

Ngọc Quế khen rùm lên:

- Ồ, xinh quá!

- Đây là thủ sức gia truyền của nhà họ Nguyễn Duy chúng ta giá trị không thể kể đặng.

Bà triệu phú Miến nói:

- Má không để cho con Mỹ Lan mà đem cho con là để đáp tạ tấm lòng quý hóa của con đối với thằng Trọng An.

Bà cũ cầm cái hộp đặt vào trong tay Ngọc Quế. nàng vội vã rút tay, miệng từ chối:

- Con không thể nhận món đồ sinh lễ này. Nó quý trọng quá. Con không thể nhận.

- Cái gì mà không thể?

Bà triệu phú Miến cười, bảo:

- Con dâu trưởng nhà Nguyễn Duy không xứng đáng đeo món đồ thủ sức này sao?

- Không, thưa má ạ.

Ngọc Quế có thừa xấu hổ, nàng không thể nhận lãnh tấm lòng tử tế quá bốn phen nàng như vậy. Vì nàng nhận lời kết hôn với Trọng An, theo ý nghĩ của nàng, là để đền bù tội lỗi do nàng gây ra, nào có chi đáng cho là xứng đáng đeo món

đồ trang sức của nhà họ Nguyễn Duy ấy

- Việc này má với ba con, cả Trọng An, Trọng Văn, Mỹ Lan nữa cũng đều đồng ý làm như vậy

Lòng tốt của bà triệu phú Miễn một lần nữa khiến Ngọc Quế hết sức cảm động. Nàng chẳng màng nghĩ đến món đồ trang sức quý báu ấy, mà nghĩ đến cái cảm tình nồng nàn quý báu của bà triệu phú Miễn đã biểu lộ với nàng bằng món đồ báu vật gia truyền ấy

Ngọc Quế cầm lấy cái hộp lót nhung điều, lặng thinh không nói bà triệu phú Miễn lại ngậm ngùi bảo:

- Con à! Đây chẳng qua là bày tỏ mối cảm kích đối với con trong muôn một mà thôi. Nó chẳng thấm vào đâu so với tấm lòng cao quý của con.

Bà cụ ruộm ruộm mắt.

Mỹ Lan gọi Ngọc Quế nghe điện thoại kêu nàng.

Ngọc Quế hết sức lấy làm quái lạ. Từ sau ngày vào ở trong nhà họ NGuyễn Duy, nàng không cho bè bạn biết số điện thoại

- Ai đó?

Nàng khẽ ổng nói vào miệng hỏi:

- Thúc Nghi đây!

Bên kia ống điện thoại nói xong liền im lặng dường như chờ nghe phản ứng. Ngọc Quế kinh hãi giật mình một cái nàng chẳng biết nên trả lời với hắn thế nào. Cả hai cùng lặng lẽ một hồi

- Ai hỏi em việc gì đó, Ngọc Quế!

Xa xa đằng kia Trọng An để ý đến. Chàng đẩy chiếc ghế bành có bánh xe lăn tới trước mặt nàng lên tiếng hỏi

Ngọc quế lật đật lấy tay đẩy ống nói lại, trả lời:

- Người bên hàng xóm ở sát vách nhà em, chị ta tìm em có chút việc.

Nàng hé ống nói, hỏi nhỏ:

- Việc gì hả?

- Em lập tức ra ngoài này ngay, anh có câu chuyện hết sức quan trọng cần bàn với em.

Thúc Nghi thúc hối:

- Ngay tức khắc.

Ngọc Quế không muốn gặp gỡ hần lúc này, nhưng trước mặt Trọng An, nàng không tiện nói với hần lời gì. Nàng hết sức khó chịu nên nói liền một giọng.

- Không, không, không.

- Nếu như em không chịu ra ngoài này, anh vào trong nhà em đang ở.

- Em có việc mà!

Nàng hoảng hốt nói:

- Thế thì, anh vào đó.

- Không được, không được, đừng.

Nàng lắc đầu lia lịa không ngừng.

- Anh ở tại nhà hàng Liên hoa chờ em. Nếu nửa giờ đồng hồ sau mà em không đến, anh đến tận nhà tìm em.

Nói dứt, hấn gát ống điện thoại lên máy

Ngọc Quế ngăn người Nàng ngẫm nghĩ đi hay không đi

- Sao thờ người ra vậy

Trọng An lo lắng hỏi Ngọc Quế sợ chàng sanh nghi, vội vàng cười đáp:

- Chị hàng xóm cho biết là em còn mấy cái áo dài bên nhà chị, bảo em đến lấy ngay vì chị sắp về Thăng Bình một tháng thăm má chỉ đau nặng.

Bà triệu phú Miên nghe hai người nói chuyện với nhau, liền bảo:

- Bỏ đi, lấy lại làm gì! Mỹ Lan! Con sửa soạn đưa chị dâu con đến hiếu Thiên Nga may mấy bộ áo mới đi con.

- Thôi để con đi lấy về cho rồi, mấy cái áo này còn mới tinh thôi, mặc ở trong nhà cũng được.

- Con biết tiết kiệm như vậy, thật là tốt. Mỹ Lan, con nên coi chị dâu con mà học theo!

Mỹ Lan cười mồm mỉm:

- Giờ đây má chỉ cung có mỗi mình chị hai thôi tụi con đều bị má chê san sát hết.

Ngọc Quế không dám dần dà, càng dần dà càng trễ nải thời

gian nàng lật đặt về phòng riêng thay áo Bà triệu phú Miễn căn dặn Trọng Văn lái xe hơi đưa Ngọc Quế đi cho cẩn thận. Về mặt bôi rồi và bộ tịch hấp tấp của nàng co che đầy khoéo thế mấy cũng không qua nổi cặp mắt tinh anh của Trọng Văn. Hấn thở dài rồi nói:

- Chị cứ nói thiệt với tôi là chị cần đi đến chỗ nào, tôi đưa chị đi tới đó.

Với Trọng Văn nàng không cần dấu diếm điều chi cả. Nàng mạnh dạng thừa nhận liền:

- Tôi cần đến nhà hàng Liên Hoa, Thúc Nghi hẹn tôi lại đó. Chú có thể lái xe đưa tôi đi lập tức chứ, nếu không thì hấn đến nhà chú đó.

Trọng Văn tức khắc mở máy xe hơi tăng hết tốc độ đưa nàng một mạch thẳng đến nhà hàng Liên Hoa, Ngọc Quế biểu hấn đợi nàng ngoài xe

Thúc Nghi đã chờ nàng sốt ruột, hấn không ngừng xem đồng hồ tay từ chớp. Ngọc Quế phóng nhanh vào nhà hàng như gió cuốn, có vẻ bức mình hỏi hấn:

- Việc gì nào

- Ngày mai em làm đám cưới

Thúc Nghi gấp rút hỏi

- Đúng rồi

Ngọc Quế thấp giọng trả lời:

- Hấn anh đã tha thứ cho tôi rồi Tôi khổ tâm lắm. Đó chẳng qua là cực chẳng đã, không cách nào làm khác hơn.

- Anh đã nói với em nhiều lần là anh có thể dùng bất kể đến phương pháp nào để đền bù lại tội thất của hấn; cả đến việc làm lung suốt đời cực khổ để thường sự thiệt hại của hấn, anh vẫn không từ chối kia mà!

Thúc Nghi quá yêu nàng, nhận lãnh tất cả mọi sự hy sinh vật chất của hấn để nàng được an ổn tâm hồn miêng là nàng kết hôn với hấn. Ngọc Quế nghe hấn năn nỉ ý ôi; gan ruột nàng như đứt ra từ khúc. Hai con mắt hấn long lanh những giọt lệ vừa tức giận lẫn cảm hờn lung lay quyết tâm của nàng. Cơ hồ không cầm lòng được nữa, nàng suýt nhào mình ngã tới ôm hấn vào lòng mà khóc nức nở hoặc cùng hấn cao bay xa chạy, rời khỏi nơi này, nơi mà lương tâm nàng chẳng lúc nào an.

- Em hãy nghỉ lại đi! Chúng ta chẳng có biết bao nhiêu là chuyện tình âu yếm, vì đầu em có khoá đời mình trong toà biệt thự hào hoa tráng lệ của Trọng An chẳng nữa thì em cũng không thể nào quên được những kỷ niệm ban đầu lưu luyến ấy. Em có làm ra việc nào sai lầm tội lỗi mà em phải hối hận, phải nát lòng.

Hấn vang cầu nàng tha thiết:

- Em lìa khỏi nhà họ Nguyễn Duy đi em!

Hấn nắm chặt tay nàng. Tình yêu lại sôi nổi lên trong tim nàng. Khoảng thời gian chớp nhoáng ấy, nàng quên lửng nhà họ Nguyễn Duy, quên lửng cả Trọng An, quên lửng cả cái chân bị cụt của chàng, nàng chỉ nghe tiếng nói thì thầm của hấn về tương lai hạnh phúc của hấn với nàng ...

Thình lình tiếng còi xe hơi vang lên te te, nàng giật mình nhối lại là Trọng Văn nầy giờ đang ngồi đợi nàng ngoài cửa nàng hoảng hốt vùng mình đứng dậy nói mau

- Nói nhanh.

- Em phải về ngay

Thúc Nghi sùng sốt hỏi:

- Ý ôi năn nỉ em cả buổi trời mà em chẳng động lòng à?

- Trễ lắm rồi!

Nàng nhớ đến ngày mai là ngày đám cưới, nhớ đến sắc mặt trịnh trọng cùng tấm lòng ái một của bà đốc học Miễn lúc bà trao cho nàng cái hộp nhỏ lót nhung điều đựng đôi hoa tai phi thủy vói chuỗi ngọc thạch màu phi thủy là thủ sức gia truyền của nhà họ Nguyễn Duy, nàng không thể nào vì tình yêu vị kỷ của mình nỡ hãm hãi hạnh phúc của cả một gia đình người ta vào trong bi thảm. Nàng ghen ngào trong cổ, gắng gượng không để tuổi lệ tuôn trào, nói với Thúc Nghi một câu chót:

- Anh về đi, em không thể bỏ rơi Trọng An. Vận mạng an bài, lòng em đã quyết ...

- Em chẳng coi trọng ái tình của đôi ta một mảy may nào sao Em đành lòng bỏ rơi anh sao

- Anh là người trai tráng khương kiện, đầy đủ chân tay lành mạnh, đầy đủ trí óc thông minh, tiền đồ của anh còn rực rỡ, còn Trọng An, ngoại trừ em ra, chàng chẳng có cái gì nửa ráo

Ngọc Quế lại nghe tiếng còi xe hơi dục thúc. Trong lúc tối reng gấp rút, nàng siết chặt bàn tay hẩn mà nói:

- Quên em đim ghen! Quên em đi! Ghen.

Thúc Nghi giữ chặt bàn tay nàng trong lòng bàn tay hần, lệ đượm hoen tròn. Ngọc Quế lấy hết sức vùng khỏi, chạy bay ra cửa nhà hàng Liên Hoa Ngồi trong xe hơi, nàng ôm mặt khóc rưng rức.

Trọng Văn lái xe đến một nơi vắng vẻ, ngừng lại

- Đợi Ngọc Quế hết khóc, hần mới an ủi nàng.
- Đã thộc về quá khứ rồi, đừng nghĩ tới nữa làm gì?
- Hần đáng thương lắm, tôi thật đối với hần chẳng ra gì cả.

Nàng lại oà lên khóc.

- Vậy thì giờ chị đông đi!

Trọng Văn nói

- Đông à?

Nàng ngạc nhiên, hỏi:

- Tôi đông đi đâu
- Cùng với Thúc Nghi rời xa nơi này

Trọng Văn đồng dục nói

- Trọng An, anh hai của chú, nói sao đây

Ngọc Quế ngần người, hỏi

- Anh sẽ ...

Hần thở dài một tiếng.

- Tôi cũng chẳng biết anh sẽ ra sao

Ngừng một chút, hần lại nói:

- Nhưng cuộc đời chị lại sẽ ra sao nữa

Ồi! Người nào cũng đều đáng thương hết.

- Thôi! trở về nhà.

Ngọc Quế lau khô gương mặt đầm đìa ngấn lệ lắc đầu mấy cái, dường như nàng cần cỏi trút ra ngoài mình nàng tất cả những điều không vui còn mang nặng trong lòng.

Đêm hôm ấy, tâm tình của Ngọc Quế hết sức rối reng. Ngày mai rồi nàng sẽ sống chung với một người mà nàng gọi bằng chồng. Người ấy không phải là xa lạ với nàng, nhưng tình yêu không ở quả tim nàng, thứ tình yêu mà nàng đã để trọn vào Thúc Nghi Tuy vậy nàng thử làm một cuộc thí nghiệm mới về ái tình. nàng sẽ hết lòng lo lắng, chiều chuộng chàng, yêu chàng, nhưng nàng có đạt đến ước nguyện đo chẳng?

Sáng hôm sau, mặt trời vừa ửng hồng một góc phương đông. Ngọc Quế vừa thức dậy chưa kịp trang điểm, nàng nhận được một phong thơ của Thúc Nghi nhờ người tâm phúc của nàng đưa tới tận tay nàng.

Nàng đóng chặt cửa buồng, dặn đưa nữ tỳ ở ngoài dùng cho ai vào, kể cả Trọng An, vì nàng mắc tắm rửa thay đổi áo quần. nàng mở phong thư lấy bức thư ra xem. nàng run rẩy lập cập, nghe lạnh toát cả người

Bức thư chỉ viết vắn tắt, nét chữ của Thúc Nghi ngoằn nghèo trong mấy giòng không ngay hàng thẳng lối, chứng tỏ lúc viết thơ hần hóp tốp vội vàng:

- Từ đây xa cách mãi! Chúc em hạnh phúc trọn đời Nếu em

cho phép anh được nói vài lời chân thật xuất phát ra tận đáy lòng, thì anh thú thật với em là anh không làm sao lãng quên được nỗi thống hận chia ly này. Anh không cách nào xa rời em được. Không em, đời anh trống rỗng. Anh mang theo lòng một mối hận cô đơn làm khách lưu lạc bên góc biển ven trời giết mòn ngày tháng! Từ biệt em nhé!

Không dám khóc trong buồng sợ kinh động đến mọi người chung quanh, Ngọc Quế lén ra ngoài hoa viên đứng trút cặn nỗi niềm u uất.

Nước mắt khơi giòng tuông rơi lã tả, lệ thảm như mưa phùn đầm ớt cỏ non.

Nàng xé nát bức thư liệng trên mặt đất. Những mảnh giấy vụn bay trong gió giống những cánh bướm vườn hoa. Những mảnh giấy vụn ấy cuốn theo chiều gió một hồi, cuối cùng rơi xuống bồn hoa quỳ. Từ đâu, trong bụi tường vi gần đó, một người cuối xuống đưa tay lượm hết những mảnh giấy vụn trong bồn hoa quỳ. Ngọc Quế kinh hãi giật nảy mình.

Người ấy cẩn thận ráp những mảnh giấy vụn đó chung lại thành tờ giấy nguyên đầy đủ những giòng chữ, chăm chỉ xem đi xem lại nhiều lần, mặt trầm ngâm nghĩ ngợi. Hẳn là Trọng Văn. Cất những mảnh giấy vụn đó vào trong túi áo, hẩn lặng lẽ đưa mắt nhìn Ngọc Quế đắm đắm.

Nàng ngại ngùng nở một nụ cười gượng gạo trên vành môi, rùng vai ngó hẩn. Chính là nàng đang đợi Trọng Văn trả lại nàng những mảnh giấy vụn đó.

Những tia nắng sớm nhảy nhót trên cụm liễu cành mai Bình minh tươi sáng, sương đêm tan dần.

Vừa lúc ấy tiếng nói của Trọng An đưa đến sau lưng nàng?

- Ngọc Quế à, anh tìm em đây, đến mau

Chàng cao hứng đẩy mạnh chiếc ghế bawnh có bánh xe lăn đi về phía nàng, tay cầm một bức điện tín dơ cao lên, miệng nói oang oang:

- Mau lại đây xem cái này nè, vui thích quá chừng! Nhà mình có khách quý đến, đám cưới chúng mình mới rộn ràng, náo nhiệt làm sao!

- Ai thế hả anh?

Ngọc Quế hơi lấy làm lã một chút nên hỏi Bởi vì nàng xét phận mình mồ côi mồ cút, thua kém mọi người, thành ra nàng rất ít giao du, cam sống cuộc đời đạm bạc của một nữ sinh nghèo Cha mẹ nàng qua đời chỉ để lại nửa mẫu vườn ba mẫu ruộng tại cầu Vạn Hạnh thuộc xã Trung Hoà bên này đảo Cửu Long, ngoại ô Hương Cảng. nàng là con một nên thừa hưởng di sản ấy. Nàng giao phần hương hỏa ấy cho một người chú họ xa của nàng thuê hoa lợi, một số dùng sửa sang nhà thờ hương khói, cúng giỗ chaa mẹ nàng; còn một số cung cấp hằng tháng để nàng ăn học. Vì vậy nàng không có bà con, anh em ruột thịt, nhưng người chú họ xa của nàng lại là một nông dân thật thà tử tế, hết sức thương nàng, lo lắng đầy đủ mọi thứ cho nàng. Nhờ vậy mà nàng được yên trí đeo đuổi sách đèn đến đậu bằng tốt nghiệp. Hồi còn sanh tiền, phụ thân của nàng là một giáo sư tư thực, có mua được một căn phố này là nha riêng của nàng sau khi cha mẹ nàng đều qua đời Nàng ở tại đây từ nhỏ đến lớn, và hôm nay, nàng tạm xa nó để vào ở trong toà biệt thự Lạc Sơn cực kỳ tráng lệ của nhà họ Nguyễn Duy Miên, bên nhà chồng nàng. Ngọc Quế giao căn nhà ấy cho một người con gái út của người chú họ nàng ở

nhờ đăng đi học. Cô này còn là sinh viên y khoa đại học Taiwan. Do đó, nàng chỉ có mấy người bà con họ xa xa với những người quen lối xóm là không còn ai khác hơn nữa. Trong số bạn bè, ngoại trừ Thúc Nghi và Trọng An ra, nàng còn có một số ít người nữa đủ đếm trên đầu ngón tay. Thế khi khách quý nào của nàng mà đến mừng lễ kết hôn của nàng. Hơn nữa cái tin nàng về làm dâu nhà triệu phú họ Nguyễn Duy Miễn không phải là cái tin hoàn toàn vui vẻ đối với nàng, đáng làm cho nàng hãnh diện, mà là đám cưới, trong chén rượu giao bôi có trộn nước mắt khóc thầm của nàng thì vui sướng chi để nàng khoe khoang, mời mọc ại. Cả đến người chú họ xa của nàng ở sát một bên mà nàng cũng không cho biết nữa là khách quý nào khác ở xa.

Nghe câu hỏi có vẻ sững sốt của nàng, Trọng An đáp liền:

- Bạn của chúng ta, của anh mà cũng là của em nữa đó.

Ngọc Quế càng bối rối hơn. Nàng không vội lấy bức điện tín trên tay Trọng An đưa tới vừa tầm mà trái lại, nàng ngó chàng nghi ngại hỏi lặp lại câu trả lời của chàng:

- Bạn của chúng ta bạn của anh mà cũng là của em nữa ả ...

Trọng An cười hì hì:

- Xem điện tín đây thì biết. Cả thầy năm mạng của trai vừa gái, toàn là bạn đồng học người Việt Nam của chúng ta.

Rồi chàng kể cả tên họ một giọc năm người bạn ấy cho Ngọc Quế nghe:

- Lý diệu lạc, Lương nguyệt hồng, Phan ngọc hoa, Thân trọng quý, Hồ kỳ lộc. Tụi nó đi máy bay từ đài loan đến, đánh điện tín cho biết trước đăng đem xe hơi đến phi trường Hương.

cảng đón rước.

Ngọc Quế thở ra một cách nhẹ nhàn.

Những người này đều là con nhà quyền quý thuộc giòng dõi gia thế vọng tộc ở Đài Trung. Bọn này chơi thân với Nguyễn Duy Trọng An vì cùng là giai cấp giàu có, sang cả hạng nhất nhì trong nước. Bọn họ cũng chơi với Thúc Nghi, nhưng không mật thiết chỉ giao thiệp qua loa trong tình bạn đồng học. Còn đối với Trương Thị Ngọc Quế thì tuy là không đồng giai cấp, nhưng vì tánh tình nàng ôn nhu hoà nhã, vì tư cách nàng khiêm nhường khã ái, vì nàng học giỏi nhất trường và nhất là nàng giàu lòng ái mộ bạn bè. Bọn họ xem nàng không khác là người chị gái đáng kính mến trong gia đình đại học đường. Một phần lớn nhờ ở sự đối xử chân thành thân thiết ấy mà Ngọc Quế không mấy tự ty mặc cảm với bọn họ. Bọn này thường cà ròn cặp đôi nàng với Trọng An và chúc phước cả hai trong những trường hợp vui đùa hào hứng làm cho Ngọc Quế đôi khi mắc cỡ đỏ mặt, tìm cách chạy trốn bọn họ. Lối gây ý thức ấy cũng tạo ảnh hưởng ít nhiều vào tâm tình của nàng. Nếu Trương Thúc Nghi chẳng bền lòng đeo đẳng ái tình của Ngọc Quế, và Ngọc Quế không tự ái giai cấp thì nàng đã không khước từ tình yêu của Trọng An trước khi chọn Thúc Nghi làm bạn trăm năm rồi.

Ngọc Quế xem bức điện tín, nét mặt không vui cũng không buồn. Nàng đắm chiêu nghĩ ngợi, miện hỏi lẩm bầm:

- Làm sao mà bọn chúng biết được rõ ràng tin này cả?
- Có ai cho họ biết đâu Đứa thì ở Đài Bắc, đứa thì ở Đài Trung, có đứa như Phan Ngọc Hao lại ở tận trong vùng nông thôn nữa mà cũng biết. Bọn chúng rủ nhau cùng đi một chuyến máy bay. Cái này cũng lạ thật!

Trọng An ra điều nghĩ ngợi:

- Trọng Văn và Mỹ Lan chỉ quen mặt biết ten chó đâu có biết địa chỉ của người nào trong đám này mà bảo là hai đứa bày ra ...

Chàng nói chưa dứt lời thì Mỹ Lan tay ôm một xấp báo chí Pháp có Hoa có cả báo chí anh ngữ nữa, vừa từ trong nhà chày te te ra hoa viên vừa la lối om sòm.

- Nhật trình báo chí đủ thứ đều đăng tin báo hỷ về lễ kết hôn của anh hai và chị hai đây nè!

Báo chí đăng tin cả tuần lễ nay rồi mà trong nhà mình chẳng một ai hay biết để mà mua

Mỹ Lan hí hửng liệng xấp báo chí vào lòng Trọng An đang ngồi dựa ngửa trong chiếc ghế bành có bánh xe lăn nói chuyện với Ngọc Quế, một tay cầm bức điện tín, một tay vịn vào thanh ghế.

- Ai đem báo chí này đến nhà hay em đi mua về? Trọng An ngó Mỹ Lan hỏi:

- Em biết gì mà đi mua Mới rồi ông Song Ngọc, chủ bút báo thế giới tân văn mang báo đến mừng đám cưới anh và chị Ngọc Quế, đem cả chồng tới cho ba đó. Ba hết sức ngạc nhiên, cảm ơn ông Song Ngọc tíu tít vì chính ba cũng không biết báo chí có đăng tin báo hỷ ấy nữa. Hôm nay, đúng hơn cả tháng nay, trong nhà mình mắc lo sắp đặt đám cưới không một ai rảnh. Báo chí mua về để đồn đồng đó mà chẳng một ai đọc. Mà nghe nói báo chí đăng tin, má cũng chung hửng.

Ngọc Quế hỏ đồn:

- Mà ai đăng tin báo hỷ, vậy cô Mỹ Lan?

Mỹ Lan cười ha hả:

- Chị khéo giả bộ không biết, chớ cái gì mà chị không rõ ai đăng tin đó!

Trọng An và Trọng Văn mắc xúm vô đọc tin báo hỷ của Trọng An và Ngọc Quế trên các số báo chí đều không để ý đến câu nói của Mỹ Lan. Nhưng Ngọc Quế còn băn khoăn về tin đăng ở các báo không kịp đọc các tờ nhật báo, tạp chí mới hỏi vợ Mỹ Lan đăng trấn định tinh thần cực kỳ hoang mang. Nàng lo sợ Trương Thúc Nghi cố tình đăng tin báo hỷ đám cưới nàng và Trọng An với những lễ đăng cay đắng làm cho nàng đau khổ, cho Trọng An thẹn thùng. Nàng nghĩ khi một người tuyệt vọng vì tình khác nào một con vật bị trọng thương lòng lộn, rên siết, chẳng việc gì mà chẳng dám làm. Hết mặt tình yêu, mất hết cả lý trí. Mà quả như vậy thì nàng sẽ không dám đọc. Cái tin báo hỷ, trong con mắt nàng, còn đau đớn tái tê hơn cả cái tin báo tang.

Không dám vội vàng đọc cái tin ấy trong báo chí mà nghe câu trả lời úp mở của Mỹ Lan nàng lại càng hoăng hốt, rụng rời hơn. Tại sao Mỹ Lan bảo nàng là "khéo giả bộ không biết"? "cái gì mà chị không rõ ai đăng tin đó?"

Mười phần nàng đề án chắc là Thúc Nghi rồi, chẳng còn ai vào đó. Câu nói hàm ý mỉa mai của cô em chồng nàng đã phơi bày điều đó. Ngọc Quế vừa xốn xang vừa tủi hổ:

- Mỹ Lan! Em nói với chị câu đó chứa đựng ý nghĩa gì, chị không hiểu ...

Ngọc Quế dùng lời êm ái, giọng nói ngọt ngào để vuốt ve tình

cảm của Mỹ Lan để nàng bớt đi những lời châm chích đau nhói con tim rạn nứt sẵn của nàng mà nàng chịu đựng không thấu

Mỹ Lan nũng nịu ôm nàng:

- Em của chị đăng tin báo hỷ mà chị không biết sao
- Em của chị?

Ngọc Quế nhìn Mỹ Lan bằng hai con mắt tròn vọ

- Chị Ngọc Châu, không phải là em của chị hay sao
- Ngọc Châu!

Ngọc Quế nhẹ nhõm cả người

Ngọc Châu, nữ sinh viên năm thứ ba y khoa đại học con gái út của người chú họ xa người bà con duy nhất của nàng. Vì cảm tình có nhân và tình nghĩa gia tộc, Ngọc Châu, thay mặt nhà gái đăng tin báo hỷ trên các báo chí, là một việc tốt.

Nàng thầm cảm ơn, Ngọc Châu trong bụng:

- Con nhỏ hay khéo sanh sự.

Nãy giờ nghi oan cho Thúc Nghi, nàng không đủ can đảm đọc cái tin báo hỷ, hiện giờ biết rõ là Ngọc Châu rồi, nàng trút sạch nặng nề đè nặng lên đầu óc nàng. Ngọc Quế xen vô lấy báo chí mà đọc.

Lời lẽ đăng báo chí cũng rập theo các tin báo hỷ thông thường khác, nhưng nàng cảm giác vui vui trong lòng vì nàng vẫn có thân nhân đầy tình thương ấm áp, không quá cô đơn lạnh lùng. Nàng ân hận là không mời chú thím nàng và Ngọc

Châu đến dự với tư cách là họ hàng đang gái cho rõ ràng. Dầu sao cũng vẫn là đám cưới. Mà đám cưới là phải có hai họ kết thân gian. Có điều là nàng yên trí là thế nào chú thím nàng cũng tha thứ sự thiếu sót ấy của nàng, biết nàng không mẹ không cha, ai vào đó mà lo việc phải không, nen chẳng trách nàng. Thế nào bữa nay cũng có mặt chú thím nàng và cả em Ngọc Châu yêu mến của nàng đem lễ vật đến chúc mừng đám cưới. Cái tin báo hỷ của Ngọc Châu không ngờ đem đến cho Ngọc Quế một nguồn an ủi tươi vui trong khi tâm hồn nàng đang khô héo.

Trọng An buông xấp báo chí xuống, ngó lên nói với, Ngọc Quế:

- Anh hiểu ra rồi. Tụi nó đọc tin báo hỷ đăng trên báo chí mà biết được đám cưới kết hôn của hai đứa mình. Chẳng cần ai cho hay tụi nó cũng đều rõ hết. Tụi nó hẹn nhau cùng đến Hương Cảng dự lễ tân hôn. Đăng tin báo hỷ thế này thì tố tiền lắm mà cũng đáng tiền nửa, phải không em?

Ngọc Quế gật đầu mỉm cười sung sướng.

Trọng An day sang bảo Trọng Văn và Mỹ Lan:

- Còn hơn cả tiếng đồng hồ nữa thì tụi nó tới sân bay. Hai em thay mặt anh đem xe lên phi trường quốc tế đón rước tụi nó về thẳng nhà mình nghe. Vào sửa soạn đi là vừa.

Việc phải đến đã đến. Hôn lễ cử hành đúng vào giờ Mùi ngày hôm nay, giờ hoàng đạo mà bà đốc học Miên đã nhờ một ông thầy chọn lựa rất kỹ lưỡng.

Đám cưới con nhà tri65u phú, giàu có bậc nhất Hương Cảng, chẳng cần kỹ thuật đông dài, cũng đã đoán trước được sự

linh đình, rộn rịp đến bậc nào rồi Pháo đốt liên miên, xác pháo đỏ đầy sân, hoa treo, kết ụ từ ngoài cổng vào đến khắp trong toà biệt thự Lạc Sơn đủ màu, đủ kiểu Khách khứa sang trọng ngồi đầy hơn một trăm cái bàn dài trong phòng tiệc rộng rãi, trang hoàng. Tặng vật quý giá sắp chật cả tủ kiếng. Ngoái hoa viên sắp đặt sẵn những cuộc chơi giải trí, những trò vui nhộn, có ca nhạc, có cả khiêu vũ mang mặt nạ ra để giải trí. Hằng hà xa số những bó hoa tươi của thân nhân, bằng hữu gia đình họ Nguyễn Duy chúc mừng tân nhân và tân làng đều được đem ra hoa viên kết thành một cõi trời hoa cùng với hoa trong vườn khoe hương tranh sắc.

Mỹ Lan điểm trang cho Ngọc Quế không khác một vị hoàng hậu lộng lẫy trong chiếc áo cưới đắt giá nhất đặt từ Nhật gửi sang. Đôi hoa tai hột xoàn, sâu chuỗi ngọc thạch màu phỉ thúy, chiếc nhẫn cưới kim cương làm tăng thêm sắc đẹp điểm kiều của cô dâu qua những tràng pháo tay hoan hô nhiệt liệt.

Sau lễ cưới, Ngọc Quế kiểm điểm lại những cách thiệp hồng buộc bằng chỉ điều cào những bó hoa mừng tặng cặp vợ chồng mới có tấm thiệp của Trương Thúc Nghi Hấn viết hai câu đối liếng dịch ra tiếng việt:

" Tiệc rượu đương nồng, mừng bạn tiền đồ chân vững bước.

Đuốc hoa rạng tỏ, chúc ai cử áng khéo tay nung."

Lời hấn chua chát, ý hấn mỉa mai, chứng tỏ tâm địa hấn còn cay độc đối với nàng. Ngọc Quế từ đêm tân hôn hôm ấy bắt đầu cuộc đời mới Hình ảnh Thúc Nghi lần lần phai lợt trong ký ức nàng. Tình yêu của nàng cũng lần lần dần sang cho Trọng An.

Nàng sống cuộc đời hạnh phúc.

Hết